

GROOVE

Nummer 2 • 2008 Sveriges största musiktidning

Kristian Anttila

Caesars

In Flames

Autechre

The Last Shadow Puppets Rick Ross
Sons and Daughters Montys Loco
Markus Krunegård Zilver Zurf
Donk Boys Witchcraft Karin Park

Smart • Looptroop Rockers • Sister Sin • The Fast Forwards
Dreadlocks • Sinusstöv • Prenumeranter får
Unik CD

JOHNOSSI

Med låtar som "Man Must Dance", "Execution Song" och "Santa Monica Bay" från den grammisnominerade debuten Johnossi gjorde den stockholmbaserade rockduon sig snabbt ett respekterat namn bland media och publik. Med liveframträdanden som slog knock out på konkurrensen spred sig ryktet snabbt även utanför vårt lands gränser och bandet har under de gångna tre åren hunnit med en rad utlandsturnéer. Nya albumet "All They Ever Wanted" som är producerat av Jari Haapalainen (Moneybrother, The Bear Quartet, Laakso, The Concretes, Ed Harcourt m.fl.) och inspelad i Studio Gröndal är en självklar och träffsäker anhalt i bandets musikaliska resa.

Albumet i butik 26/3 och den svenska turnén börjar dagen efter 27/3 med kick off i Norrköping.

www.johnossi.com

VERONICA MAGGIO

Hennes debut "Vatten & Bröd" kom 2006 och innehöll ett av de årets riktigt stora radiohits - "Dumpa Mig". Veronica vann en Grammis och nominerades till P3 Guld och Rockbjörnen och "Dumpa Mig" blev årets mest spelade svenska låt i P3. Arbete med uppföljaren "Och Vinnaren är" började egentligen som ett remixarbete med Kihlen (Snook, Maskinen) och slutade ett år senare med att hela skivan är skriven av Maggio tillsammans med Kihlen. Första singeln "Måndagsbarn" har redan tagit en självklar plats bland P3s A-roterade - och en svensk klubbturné går av stapeln under våren. Albumet i butik 26/3.

www.veronicamaggio.com

EJ ALBUMKONVOLUTION!

TOMAS ANDERSSON WIJ

I år firar Tomas Andersson Wij - 10 år som artist - och nyligen släppte han sitt sjätte och kanske sitt hittills mest hyllade album "En Sommar På Speed". På den första singeln "Jag Har Simmat Långt Utifrån Land" ger den annars mer avskalade tongången plats för stråkar och en fylligare produktion än vad vi är vana vid från denne en av våra mest folkkära singer/songwriter.

Se Tomas live på sin pågående Sverige-turné, för mer information se:

www.tomasanderssonwij.com

DESSA SKIVOR FINNS ATT KÖPA PÅ

Jubileum!
10:e festivalen

Köp biljett i tid!

Utsålt 2003, 2004, 2005, 2006 & 2007

Biljetterna säljs via www.peaceandlove.nu
och turistbyråerna i Dalarna.

PEACE LOVE

BORLÄNGE

23-28 JUNI

3 temadagar + 3 festivaldagar

SEX PISTOLS^(UK)

KENT • HÅKAN HELLSTRÖM

MANDO DIAO • IN FLAMES • THE CULT^(UK)

SUZANNE VEGA^(US) • W.A.S.P^(US) • THE HELLACOPTERS

THE WATERBOYS^(UK) • JASON MRAZ^(US) • MILLENCOLIN

TEDDYBEARS STHLM • THE WOMBATS^(UK) • KAIZERS ORCHESTRA^(NO)

CANSEI DE SER SEXY^(BRA) • OPETH • SAHARA HOTNIGHTS

TIMO RÄISÄNEN • CAESARS • LOOPTROOP ROCKERS

ENTOMBED • DARK TRANQUILLITY • THE HAUNTED

ELDKVARN • PUGH 69 • HURRIGANES^(FIN)

HARDCORE SUPERSTAR • CLUTCH^(US) • STEFAN SUNDSTRÖM • TAKIDA

MIKAEL WIEHE & EBBA FORSBERG • SUGARPLUM FAIRY • CHRISTIAN KJELLVANDER

M.A. NUMMINEN^(FIN) • NATIONALTEATERN • JOHNNOSSI • LILLASYSTER

THE [INTERNATIONAL] NOISE CONSPIRACY • PETTER • KEN • ADAM TENSTA

HÄSTPOJKEN • MISS LI • THE 69 EYES^(FIN) • JIM WHITE^(US) • ALICE IN VIDEOLAND • NEVERSTORE

THOSE DANCING DAYS • ANNA JÄRVINEN • WOLF • BRITTA PERSON • STONECAKE

PASCAL • BILLIE THE VISION AND THE DANCERS • ANDI ALMQVIST • SPACE AGE BABY JANE

PROMISE AND THE MONSTER • JIVE • FILM ON FOUR Fler artister tillkommer (totalt ca 100 akter)

Festivalpass exklusive camping 1195:- + serviceavgift

Festivalpass inklusive camping 1295:- + serviceavgift

Med reservation för eventuella ändringar.

www.peaceandlove.nu

OKEJ.SE

GROOVE

Borlänge

naz
PROMOTIONS

- 7 Rick Ross**
- 7 4 frågor till Johan Zackrisson**
- 7 krönika: Therese Ahlberg**
- 8 Sons and Daughters**
- 8 The Last Shadow Puppets**
- 10 Blågult guld**
 - Donk Boys
 - Markus Krunegård
 - Montys Loco
 - Witchcraft
- 12 Caesars**
- 13 Groove i Kina**
- 13 krönika: Anders Teglund**
- 14 In Flames**
- 16 Kristian Anttila**
- 19 Autechre**
- 21 Recensioner**
 - Album
 - Böcker
 - DVD
- 31 Groove CD 2 • 2008**

Enligt CHRISTIAN THUNARF,
ct@groove.se

- 1 Caribou – Andorra** (Album)
Jag går nu över till tideräkning enligt Före och Efter Caribou; BC och AC.
- 2 Can – Ege Bamyasi** (Album på LP)
Den auditiva inblicken i sjuka, kollektivt arbetande tyska sinnen.
- 3 Haack: The King of Techno** (Dokumentär)
Philip Anagnos extremt trollbindande skildring av en unik kompositör värdig att nämnas i samma andetag som Nikola Tesla, blixstens bemästrare.
- 4 Pink Mountaintops – Cold Criminals** (Låt)
The Velvet Underground för 2000-talet!
- 5 Spiritualized – Lazer Guided Melodies** (Album)
"Just a simple thing and nothing more. A melody and a couple of chords".

Om önskan att vilja bli berörd

Måste kommentera Håkan Hellströms nya platta *För sent för Edelweiss* som drabbat mig som få album gör i mediebruset nuförtiden. På något sätt är Håkan en av de där unika artisterna som kan få ner känslor på skiva som når ända fram till hjärtats mörkaste skrymslen, diskussioner kring hans sångkvaliteter har aldrig varit mindre aktuella än nu. Hans öppenhet och blottläggande stil kan inte köpas för pengar och jag njuter rakt igenom plattan som kanske kommer att vara ensam om att skapa så mycket rysningar 2008. Ruggigaste spåret för mig är slashesiga *Sång i buss på villovägar 2007* där Håkan nästan är närvarande i mitt rum. Så nära kommer ingen annan artist. Otroligt skönt med detta nedtonade och mindre hysteriska tempo från Håkans sida – du regerar i min bok denna vår. Hoppas vi ses på lekplatsen snart igen!

Annars är det två projekt som surrar i min hjärna just nu; Grooves kinesiska satsning som finns förklarad i en artikel i detta nummer och på hemsidan, samt festivalsommaren. Så många

festivaler, så lite tid. Upplevelser och möten som bara ligger och väntar på att realiseras, jag är övertygad om att det kommer att bli klassiskt.

Speciellt Peace & Love-festivalen i Borlänge där Groove och våra läsare bestämmer vilka artister som ska spela på Hurricane Bar-scenen på lördagkvällen, gå redan nu in och rösta på din favorit på vår hemsida. Kom gärna till vårt tält vid turistinformationen och hälsa på eller träffa artister. Hoppas vi ses i det musikaliska ruset som sommaren ser ut att bli, det känns inte så långt bort längre...

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se

Omslag
Johannes Giotas

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon **031-833 855**
Elpost **info@groove.se**
Plusgiro **18 49 12-4**

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson, johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, **0735-43 59 66**

Groovearbetare

Therese Ahlberg	Nils Karlén
Mats Almegård	Karin Knappe
Oscar Anderberg	Gary Landström
Joakim Andersson	Johan Lothsson
Lisa Andersson	Per Lundberg GB
Ysabel Arias	Maria Petersson
Roger Bengtsson	Sanna Posti Sjöman
Fanny Bildsten	Emma Rastbäck
Jenny Brinck	Thomas Rödin
Mathilda Dahlgren	Magnus Sjöberg
Julia Dinome	Mathias Skeppstedt
Jonas Elgemark	Henrik Strömberg
Fredrik Franzén	Anders Teglund
Torbjörn Hallgren	Christian Thunarf
Erik Hjortek	Carl Thunman
Sara Jansson	

Praktikanter
Mikael Malmberg
Alexandra Bengtsson

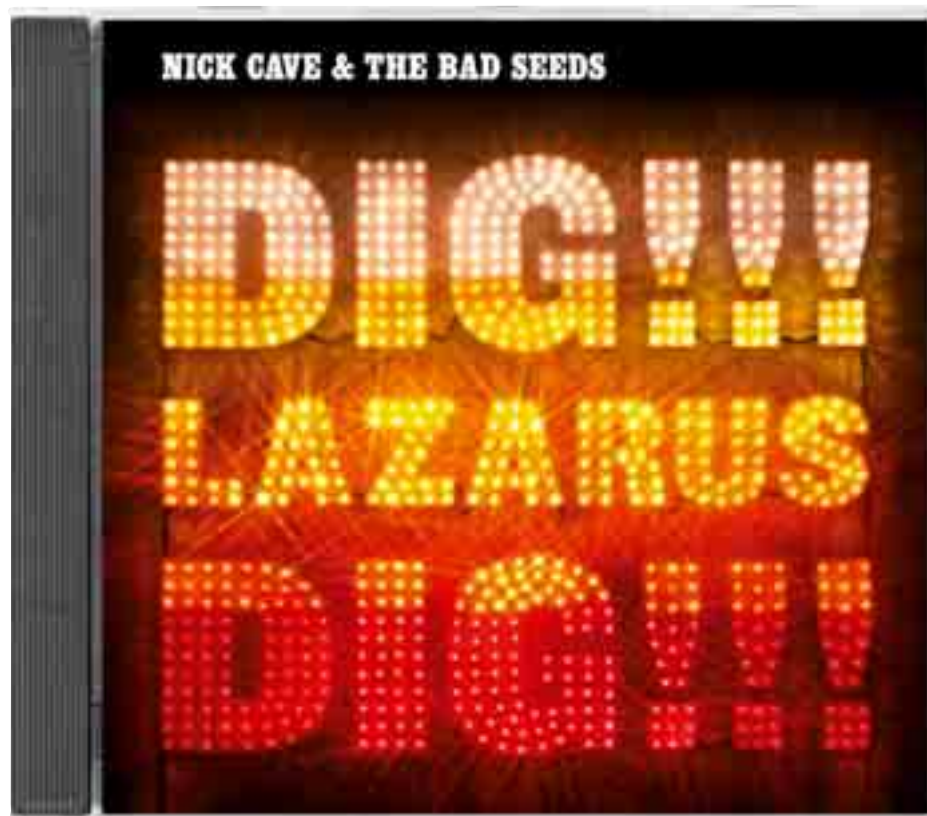
Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvarar ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

Tryck **VTT Grafiska**
ISSN 1401-7091

Groove görs i samarbete med:

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

Nick Cave & The Bad Seeds
Dig Lazarus Dig
189:-

Caesars
Strawberry Weed
185:-

Goldfrapp
Seventh Tree
189:-

Laura Marling
Laura Marling
159:-

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-

LUGER I SAMARBETE MED TELIA PRESENTERAR

FRANZ FERDINAND^{UK}
N.E.R.D^{US} SIGUR RÓS^{IS}
THE SONICS^{US}
THE FLAMING LIPS^{US}
HÅKAN HELLSTRÖM^S
JOSÉ GONZÁLEZ^S
BEIRUT^{US} THE NATIONAL^{US}
IRON&WINE^{US} OKKERVIL RIVER^{US}
YEASAYER^{US} LYKKE LI^S
BURAKA SOM SISTEMA^{PT}

KÖP BILJETTER PÅ
www.wayoutwest.se

BILJETTER SÄLJS ÄVEN PÅ BENGANS I GÖTEBORG OCH PÅ PET SOUNDS,
RECORD HUNTER, SOUND POLLUTION OCH BENGANS I STOCKHOLM.
INTRÄDE PÅ KLUBBAR I MÅN AV PLATS.

way out west

—GÖTEBORG 7-9 AUG 2008—

Presentatör

TELIA
www.telia.se/musik

Arrangör

LUGER
www.luger.se

Huvudsponsor

metro

Sponsor

plusenergi
Ös västvännar emellan

Partner

GÖTEBORG

RICK ROSS

Ringsignalernas herre

DET FINNS ARTISTER som säger att de skapar musik för att den står för något. Och så finns det Rick Ross som gör sin musik för att tjäna pengar. Hans alternativa stavning är till och med Rick Ro\$\$.

– Artister som inte vill göra ringsignaler för att det skadar deras image har inte fattat någonting, säger han.

Rick Ross släppte sitt debutalbum *Port of Miami* 2006 och fick snabbt sitt stora genombrott. Singeln *Hustlin* blev historisk genom att det var den första låt som sålde en miljon exemplar av ringsignalversionen – innan albumet ens hade släppts! *Hustlin* hamnade som nummer 54 på Billboards 100-lista och sålde plattina.

En remix av låten där Jay-Z var med inledde ett samarbete som gav Rick Ross chans att turnera med Jigga. Under turnén blev Rick "accepterad" och insläppt i "The all-star line-up" som består av Jay-Z, Young Jeezy, Lil' Wayne, Akon och T-Pain. Inte undra på att killen hyser stor kärlek till ringsignaler.

Nu kommer det uppföljande albumet *Trilla*, som även det släpps på Def Jam. Och Rick är förväntansfull. Eller nja, förväntansfull är en underdrift, han är snarare jåkligt självsäker utan ett uns osäkerhet över att det här albumet kommer att bli en succé.

– *Trilla* kan förändra hiphop för alltid. Så säker är jag på att mina fans kommer

att älska musiken. Albumet är personligt, hett och nytt. Som *Hustlin* var 2006, säger Rick med sin karakteristiska hesa röst som skriker south coast. *Trilla* är precis vad mina fans vill ha och behöver.

Första singeln ut är *Speedin* där R. Kelly medverkar. Dessutom gästas albumet av Jay-Z, Lil' Wayne och Young Jeezy. För beatsen står bland annat DJ Toomp, The Runners och Cool N Dre. Som upplagt för succé.

– Jag är musik. Jag är en gatuentreprenör som sysslar med musik dygnet runt och som arbetar med musiken för fansens skull. Och pengarna, lägger han snabbt till och skrattar hest.

THERESE AHLBERG

frågor till

Johan Zackrisson

eller **Zilver Zurf**, före detta medlem i **Dag Vag** numera soloartist och pappa till **Lykke Li**.

Hur är det med ditt gamla band?

– Vi har i samförstånd gjort slut med varandra. Jag kunde inte lägga den tid som krävdes på Dag Vag. Fast senare i sommar när Dag Vag firar 30 år ska jag vara med och spela.

Som soloartist har du gjort en del skivor. Redan 1987 kom *Soil* som är en helt fantastisk ambientplatta.

– Jag har alltid lyssnat på mycket ambient, typ Brian Eno. Då var det en ovanlig skiva. Skivorna jag gjort efter den är inspirerade av world, dub och reggae. Nu senast har jag tillsammans med Adrian Sherwood och Lee Perry gjort om en av mina låtar, *Om Shainti*. Det är rätt så coolt, jag spelar bas med Lee Perry. Fast med senaste skivan *West Eastern Impressions* kändes det som om jag avslutade ett kapitel i min bok. Nu är jag ute och söker efter något nytt. Har en del nya grejor på gång med Adrian. Sen håller jag och en tysk på att testa material. Han spelar hackbräde, en cittra med 126 strängar som man spelar på med pinnar, och jag akustisk gitarr.

Sysslar du med något annat än musik?

– Inte direkt. Jag har gjort en del filmmusik. Lite långfilmer i Portugal bland annat och lite dokumentärfilmer.

Som?

– Om en äppelodlare och en annan om en fotograf som heter Marianne Greenwood. En fascinerande kvinna som hängde med killar som Evert Taube och Pablo Picasso.

PER LUNDBERG GB

Har du också blivit musikexpert över en natt?

Ärligt nu – inte ens du med sofistikerad musiksmak kan väl ha missat att melodifestivalhelvetet är igång igen, eller? Det är till min chefredaktör Garys ve och fasa, till alla pensionärer och tonåringars glädje (samma publik som till Let's Dance?) och till min och mina vänner förtjusning. Detta år har jag och min kompis Sofia gjort melodifestivalhelvetet till en helfestlig grej.

Det började med att vi skämtade om att vi ville ha en temafest där vi kunde samla lite löst folk, äta gott och sedan gå ut och festa tillsammans. Temat växte och växte och slutade med att vi plötsligt var uppbokade åtta helger i rad. Sofia blev utsedd till schlagergeneral och jag fick bli festfixare.

Var måndag går det ut en SMS-inbjudan med texten: "Du är välkommen på melodifestivalen".

Lämna dina fördomar hemma och ta med dig en kompis, en glittrig grej och chips".

Väl på plats bjuder vi på fördrink (rompunsch har blivit standard). Sen betygsätter vi musiken, kläderna och showen, pratar i mun, skrattar, förfäras och fester vidare. Blodigt allvar med andra ord.

I helgen hade vi ett gäng musiker på besök. De hade alla annonserat i förhand att de inte sett något tidigare avsnitt och att de ju alltid kunde stå i köket om Carola blev för pinsam. Fine! Men efter att Luuk välkomnat och låtarna satte igång stormös killarna. Fokus skiftade mellan gitarrsolon, diftonger, refrängingång och allt vad de briljerade med. Och lustigt nog kunde de göra en vettig jämförelse mellan den veckans artister och de som tävlat veckan

innan. Inte illa "för att inte ha sett ett enda avsnitt".

Såga vad man vill om den musikmässiga kvaliteten. Det är väl Melodifestivalen och fotbolls-VM som får igång folk att snacka som bara den. Plötsligt har alla blivit musikexperter över en natt och oavsett om ingen ser på skiten så kan alla hänga med i diskussionerna kring fikabordet på jobb eller på förfesten. För ALLA berörs. Ett "det är skit" är också ett sätt att vara engagerad.

Detta är förresten mina sista 2700 tecken som jag skapar som krönikör för Groove. Känner att det är plats för ett hejdå. Har guidat er genom musikupplevelser i snart två år och har njutit av var sekund. Har gått från att vara musikmässigt ytlig där jag dömde alla svarthåriga som Kent-lyssnare, nu är jag själv en av dem. För

två år sedan lyssnade jag uteslutande på hiphop och reggae, nu letar jag efter annan musik.

Inspiration till mina krönikor har jag hittat i mina vänner, läsare och i musiken såklart. När jag skrev min första krönika undrade jag om det fortfarande skulle finnas ämnen att skriva om efter två år. Det finns det! Men jag tänker i fortsättningen ägna mer tid åt att intervjua artister och framföra deras budskap. Tack för mig!

Kram

THERESE AHLBERG

www.prettytess.blogg.se

Sons and Daughters

Sons and Daughters kommer från Glasgow. De har på sina två första skivor spelat en primitiv skotsk version av Johnny Cash. Det är akustiskt, mörkt och hårt på ett väldigt mjukt sätt. Nu är det dags för tredje skivan och jag träffar dem på ett skivbolagskontor i Stockholm.

Joe Dillworth

– Vi var helt slut efter förra turnén, vi hade släppt skiva, turnerat, släppt skiva alltför länge utan någon paus. Så vi tog semester, suckar Adele Bethel högt.

– Sen hade vi också problem med att skriva låtar som inte lät exakt som förra skivan. Och vi kände att det skulle vara trist för publiken och för oss, säger sångaren och gitarristen Scott Paterson.

Det var viktigt för Sons And Daughters att göra något annorlunda, och de säger sig ha turen att bolaget inte pressade dem utan bara sa åt dem att ta sin tid och se till att det blev bra.

– Vi hyrde ett hus på landet, mitt i ingenstans, i högländerna. Och satte upp våra grejer i ladan och spelade. Men det gick väl så där, skattar Adele.

– Vi försökte jamma i Glasgow också, men kunde hålla på med en låt i tre månader, och det blev riktigt tråkigt, fyller Scott i. Så på högländerna försökte vi på ett annorlunda sätt.

Scott har på sig läderjacka och prickig Morrissey-skjorta med det bångstyriga håret kammat i mohawk. Adele är helt i svart och skruvar oroligt på sig i soffan. Hon är röksugen säger hon men försöker att hålla sig.

Så ni går in i studion med helt färdiga låtar?

– Ja det gör vi, fast den här gången så ändrades dom ganska mycket väl där. Bernard hade ganska mycket åsikter, ha ha.

Nya skivan *This Gift* producerades av gamla Suede-gitarristen Bernard Butler och har ett mycket fylligare, fetare och poppigare ljud. Det är inte så mycket avskalad, primitiv skotsk country längre, som det är melankolisk, upptempo. Det kanske inte låter så intressant på pappret men jag tycker att Sons And Daughters kanske gjort sitt mest helgjutna album hittills.

– Det var en chock i början att ha en producent som la sig i och sa: "ni borde helt ändra tempo på den låten", eller "byt plats på versen och refrängen", säger Adele. Men han hade rätt och jag tror vi behövde det, men det var svårt att inse i början. Att en främling har åsikter.

– Men största anledningen till det nya soundet är tid. Vi spelade in första skivan på fem dar, andra två veckor, så vi har aldrig haft tid att fylla ut soundet, fyller Scott i.

Hur kom det sig att ni valde Butler som producent?

– Domino föreslog det. Och vi gillade tanken på att han var en låtskrivare. Och han hade inte hört oss, vilket kändes fräskt och skönt.

– Och han älskar *The Queen Is Dead* lika mycket som vi, skattar Adele.

– Det var lite det vi ville göra, en upptempo-rock-platta med mörka texter, precis som The Smiths.

– Men det var en stor överraskning för oss att upptäcka hur poppiga vi kunde vara.

MATHIAS SKEPPSTEDT

THE LAST SHADOW PUPPETS

Genombrott för superindieduo

Deirdre O'Callaghan

Kalla det ett musikaliskt experiment, ett samarbete som får musikpressen att dregla eller bara två vänner som delar en poetisk realism och som gillar att spela tillsammans.

KALLA DET VAD NI VILL, men när Alex Turner och Miles Kane åkte till Frankrike för att spela in en akustisk platta med en produktion i linje med Scott Walker från det sena 60-talet, så var det direkt uppmärksammat av fans och kritiker. Så fort paret lämnat engelsk mark spreds rykten om detta skulle bli en flopp eller en ny topp för den nya superindieduon.

I somras bestämde sig Arctic Monkeys-Alex för att utforska sin musikaliska räckvidd med kompisen och sångaren i det nya kritikerrosade indiebandet The Rascals. Resultatet blev den nya skivan *The Age of the Understatement*.

GROOVE TRÄFFAR ALEX och Miles på ett hotellrum i centrala London. Jag blir mött av full ruljans i korridoren; ljudkillar, pressassistenter, cateringpersonal, men killarna är lugna som filbunkar. De gör sig en varsin fruktté, släntrar in i rummet och är på gott humör trots att detta är deras fjärde intervju för dagen.

Skivan spelades in under två veckors livesessioner på en spartansk farm mitt på den franska landsbygden. Samarbetet

kallar de The Last Shadow Puppets och är "ett förverkligande av en idé kläckt över telefonen en regnig lördag".

Albumet är smakfullt orkestrerat av stråkar och de tolv låtarna är tydligt influerade av progressiv rock från sent 60-tal. Tänk tidiga Pink Floyd med inslag av psykedelia och en tugga *Tomorrow Never Knows* av The Beatles.

– Vi var inne på samma spår från början och hade redan gammalt material som vi nu nypaketerat för albumet tillsammans med vad vi skapade under inspelningen. Originalidén var att spela akustiskt tillsammans och se vad vi kunde få ut av det. Jag tror att detta sporrade ett nytt, färskt sound, förklarar Alex.

TILL ALBUMET VALDE DE James Ford, medlem i Simian Mobile Disco, på trummor och som producent. Ford gav skivan dess experimentella vinkel. Generellt tonas låtarna ut på ett sätt som gifter klassisk låttradition med improvisationsrock.

– Vi ville att det skulle vara mer av en helhet, ett album som du kan spela

från början till slut utan avbrott mellan låtarna, menar Miles.

De två veckorna i Frankrike följdes av ett par helger i London då bland annat *Seperate and Ever Deadly* spelades in.

Titelspåret blir första singeln.

– Vi valde den eftersom den summerar skivan väl och beskriver det tema som sedan fortsätter. Det handlar även om en ånger och frustration som vi hade innan våra band blev signade, fortsätter Miles.

På frågan hur de ska få tid att turnera ihop svarar de:

– Vi kommer att lägga lika mycket tid till våra nuvarande band som vid detta. Vi kommer att försöka spela med The Last Shadow Puppets i slutet av året och vi är väldigt exalterade över det!

Angående framtida projekt säger de att de definitivt kommer att jobba ihop igen och att nästa gång blir det electro och flinar: "Nätstrumpbyxor, silverfärgade kroppar, höglackat och mascara så klart – det blir glamrock!"

JULIA DINOME

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

MUSTASCH - LOWLIFE HIGHLIGHT BEST OF
MUSTASCH HAR VUXIT SIG STARKA OCH ÄR NU ETT AV SVERIGES STÖRSTA ROCKBAND. DENNA SAMLING BESTÅR AV MATERIAL FRÅN BÅDETS FYRA TIDIGARE SLÄPP
REGAIN

KORPIKLAANI - KORVEN KUNINGAS
FÖRTROLLANDE FOLKMUSIKBLANDAT MED HEAVY METAL. FÖRSTA ALBUMET I SVERIGE GENOM NUCLEAR BLAST
NUCLEAR BLAST

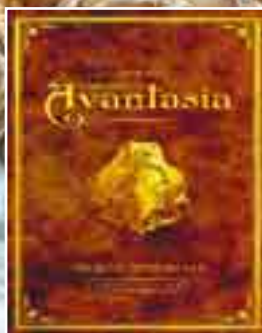
ELVIRA MADIGAN - REGENT SIE
ELVIRA MADIGAN ÄR ÄNTLIGEN HÄR MED SITT NYA & FJÄRDE ALBUM! SOM VANLIGT LEVERERAR BÅDE PRECIS DET VI ÖNSKAR, KLASSISK METAL UTAN BEGRÄNSNINGAR. FÖR FANS AV CRADLE OF FILTH OCH SABBAT, SOM VANLIGT ETT FANTASTISKT OMSLAG AV LUIS ROYO
BLACK LODGE

JON OLIVA'S PAIN - GLOBAL WARNING
TREDJE FANTASTISKA ALBUMET FRÅN JON OLIVA'S PAIN. DETTA ÄR HEAVY/POWER METAL NÄR DEN ÄR SOM BÄST! FÖR FANS AV SAVATAGE, QUEEN OCH MEAT LOAF.
AFM

EXCITER - THRASH SPEED BURN
DE KANADENSISKA LEGENDERNÄR ÄR TILLBAKA!!! SEDAN STARTEN 1978 HAR BÅDETHÅLLIT FANAN HÖGT OCH BÅNAT VÄG FÖR DAGENS THRASH. ORIGINALMEDLEMMEN JOHN RICCO ÄR TILLBAKA PÅ GITARR.
**LONG LIVE THE LOUD!!!
MASSACRE**

AVANTASIA - METAL OPERA PT. 1 & 2
LYXIGIGABOK I LÄDERIMITATION SOM INNEHÅLLER ALBUMEN METAL OPERA PT. 1 & 2. GULDFÄRGADE CD'S MED BONUSMATERIAL, 48-SIDORS BOOKLET MED HELT NYA FOTON. BÅDETS UPPTÄDER PÅ SOMMARENS SWEDEN ROCK FESTIVAL
AFM

WONDERFOOLS - TOO LATE TO DIE YOUNG
NORGES BÄSTA ROCK/ROLL BAND?
WONDERFOOLS ÄR TILLBAKA MED SITT FJÄRDE OCH BÄSTA ALBUM NÅGONSIN! 70-TALS DOFTANDE PUNK ROCK MED EN RYGGGRAD AV KLASSISK ROCK! INSPELAT & PRODUCERAT AV BOERGE FINNSTAD!
**WILD MUSIC FOR WILD PEOPLE!!!
WILD KINGDOM**

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en gratis lista på ringsignaler med bla Candlemass, Dimmu Borgir, Hammerfall, In Flames, The Kristet Utseende, Nightwish och Sabaton direkt till Din mobil.

DISMEMBER - DISMEMBER
ULTIMAT SVENSK OLD SCHOOL DEATH METAL FRÅN STOCKHOLMS STOLTHETER. DISMEMBER ÄR TILLBAKA MED DET BÄSTA DEATH METAL ALBUMET PÅ MÅNGA ÅR.
REGAIN

MESHUGGAH - OBZEN
EFTER LÅNGTAD UPPFÖLJARE TILL HYLLEDE "CATCH33", SOM VANLIGT ETT ALBUM HELT UTÖVER DET VANLIGA. EXTREMT TEKNISKT OCH VÄLSPELAT!
NUCLEAR BLAST

DEATH ANGEL - KILLING SEASON
BÅDETS ABSOLUT STARKASTE ALBUM HITTILLS. "KILLING SEASON" ÄR NÅGOT AV ETT KONCEPT-ALBUM, OM VÄRLDENS TYRANNI.
STENHÄRT SOM SIG BÖR, BUY OR DIE!
NUCLEAR BLAST

STEEL ATTACK - CARPE DIEM
NYA OCH SJÄTTE ALBUMET FRÅN SVERIGES ABSOLUT BÄSTA POWER METAL BAND! INNEHÅLLER ETT BONUS VIDEO KLIPP PÅ LÅTEN "ANGELS", MIXAT I SOLNASOUND AV MIKE WEAD (MERCYFUL FATE, KING DIAMOND). ETT MÅSTE I SKIVHYLLAN
MASSACRE

STORMWARRIOR - HEADING NORTHE
TYSKA STORMWARRIOR FIRAR SITT 10-ÅRS JUBILEUM PÅ BÄSTA SÄTT GENOM ATT SLÄPPA SITT STARKASTE ALBUM NÅGONSIN! HEAVY METAL ANTHEMS MED NORDISKA MYTOLOGI INFLUENSER. DIGIPACKEN INNEHÅLLER EN BONUS LIVE VIDEO INSPELAD PÅ WACKEN FESTIVALEN 2007.
DOCKYARD 1

www.soundpollution.se

Ny webbshop uppe nu!

Donk Boys

Det är drygt ett år sedan Thomas Jaldemark och Martin Abrahamsson slog sina musikaliska påsar ihop. Sedan dess har de knappast legat på latsidan. Donk Boys släppte förra året fyra tolvor på olika bolag och 2008 startar i ett lika febrilt tempo. Förutom att de startat Donk Club i Malmö har de redan hunnit få ut de båda tolvorna *Doozer* (på Frankie Rec) och *Hoppetoss* (på Floppy Funk).

– Det kommer mer i år. Vår debut på Trapez kommer i april. Efter det fler tolvor och lite remixar, berättar Thomas.

Hur kom ni i kontakt med Trapez?

– Vi skickade en demo till dom i höstas men dom gillade inte dom låtarna. Dom tyckte dock det lät bra och att vi skulle skicka mer. Vi behöll kontakten och skickade fler låtar. Sedan blev det som det blev. Låtarna är lite annorlunda från våra tidigare släpp, spåren på B-sidan är lite lugnare än tidigare tolvor. Men A-sidans *Soffligare* är dock straight full-on donk dancefloor material.

Ni har tidigare släppt skivor var och en för sig, Martin som Bauri och Thomas under eget namn. Kommer ni att hinna med det också framöver?

– Donk Boys är fokus, vi hinner knappt med att tänka på andra projekt just nu, säger Thomas.

– Och Bauri ligger och sover, lägger Martin till och skrattar.

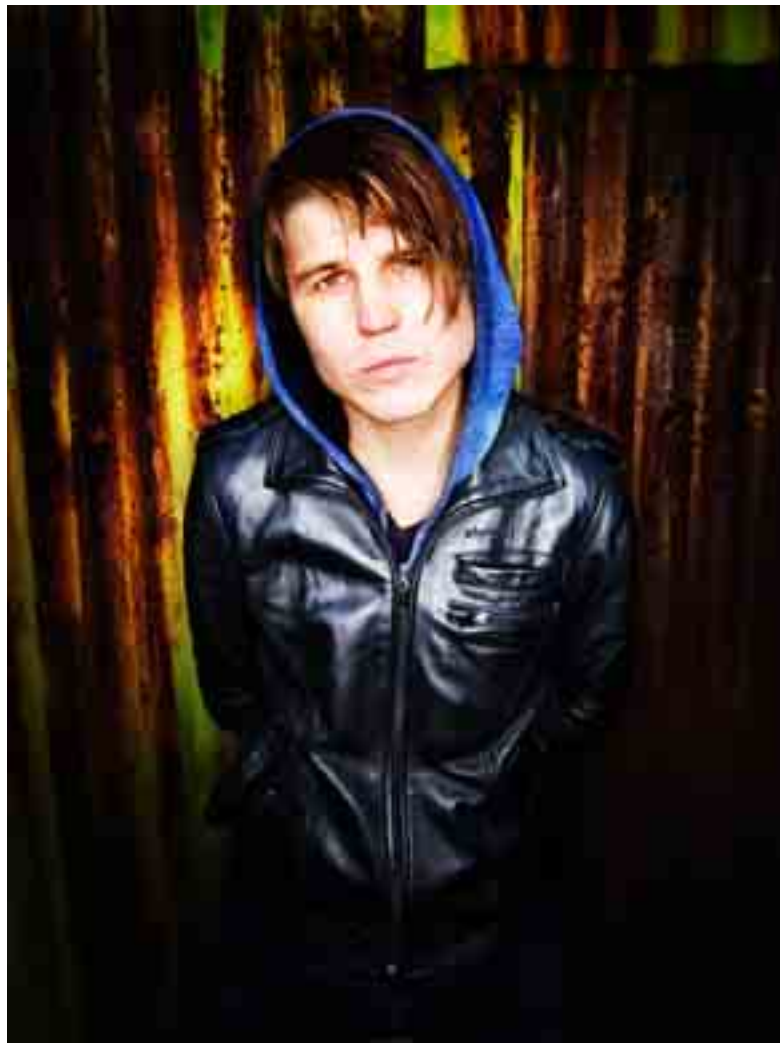
I sina låtar piskar Donk Boys upp en knäpp feststämning. Deras minimaltechno har hela tiden tungan i kinden. Det är inte bara *Soffligare* som har ett humoristiskt namn. Låttitlar som *Cpstyre*, *Mongoponny* och *Vaseline on Toast* säger väl det mesta? Donk Boys musik är party och galenskap. Och själva säger Donk Boys att de har lika kul när de producerar tillsammans.

– Musik ska byggas utav glädje, haha!

Saknas det generellt humor i minimaltechno?

– Ja, mycket minimalt och dylikt som släpps idag är djupt och mörkt eller vad man vill kalla det. Det tycker vi inte är så spännande. Låttitlarna är ofta arbetsnamn som fått hänga kvar, eller helt enkelt titlar så som vi vill ha dom. *Cpstyre* är till exempel en låt vi gjorde då jag haft en dålig dag på jobbet. Minimaltechnon idag behöver nog mer humor, många tar sig själv på för stort allvar.

MATS ALMEGÅRD

Markus Krunegård

Han har kämpat länge för att få tiden att räckas till och att kunna få färdigt en soloskiva. Två skivor har redan åkt i tunnan men i april kommer äntligen en färdig slutprodukt.

Man behöver inte vara rädd för att inte känna igen sig när man lyssnar på *Markus-evangeliet*. Trots att Markus Krunegård övergått från engelska till svenska hörs det att Laakso finns i bagaget. Även om soundet är bekant så känns skivan ändå som något nytt att tillföra sin skivsamling.

Det är lättlyssnad popmusik med intressanta underhållande texter om allt från idioter till noiserock i Japan. Själv beskriver han debuten som Mauro Scocco utan refränger.

Hur kommer det sig att du väljer solo framför grupp?

– Vissa saker känns logiska i vissa sammanhang. Jag frågade först killarna i bandet om dom ville spela in en skiva på svenska men fick ett nej. Det är dessutom alltid bra för band att få vara lite ego ett tag.

Markus Krunegård har sina rötter i det svenska rockbandet Laakso. Det är fortfarande liv i bandet och just nu skri-

ver man nya låtar. Till skillnad från Laakso skivor känner han att solodebuten är mindre hipp.

– Den är på svenska vilket gör att texterna går in lättare och det blir ett helt annat led i språket än när man sjunger på engelska. Det känns helt enkelt som en utflykt till någon annanstans.

För varje låt som kommer blir Markus Krunegård förvånad och han berättar att vilken som helst kan bli den sista, fast på ett bra sätt. Senast i januari hade han planer på att skrota plattan men tog sig i kragen och lyckades slutföra sin första soloskiva. Nu släpps snart en singel som blir låten *Jag är en vampyr* och han har spelat in en minst sagt annorlunda musikvideo.

– Folk försöker alltid låtsas och försöka få det att se ut som att en video kostar två miljoner att göra. Jag ser inte poängen med det hela så därför tog jag med en kompis och filmade en kväll på krogen när vi dricker öl. Man tycker aldrig att man är så snygg som när man druckit två öl och kollar sig i spegeln. Det var det jag ville fånga.

ALEXANDRA BENGTSSON

Montys Loco

Efter några finstämda gitarrbaserade skivor och Björn Yttling-producerade *Man Overboard* från häromåret återvänder nu Stockholms-duon Montys Loco med vad som kan vara vårens överraskning.

Nya skivan *Farewell Mr. Happy* visar upp en ny hårdare och självsäkrare sida av bandet som bara antytts tidigare. Jag mötte upp med Anja Bigrell, sång och text, och Marie Eklund, musik och produktion, för en pratstund om deras nya musikaliska skrud.

Ni spelade in delar av skivan i Namibia, hur kommer det sig?

– Vi träffade Patrik Bartosch (Eggstone och Tambourine Studios) i Berlin och han berättade att han samarbetade med en studio i ett litet samhälle i norra Namibia. Lite halvt på skämt sa vi att vi kommer ner och spelar in vår skiva och nästa gång vi träffade honom var på Frankfurts flygplats när vi släpade på sovsäckar och utrustning, säger Anja.

Samhället Ondangwa visade sig bestå av en dammig väg, några affärer, en kyrka och nedgångna så kallade homesteads, gårdar med mer eller mindre självhushållning. Studion hade brist på instrument men de fick tag på en plastig synt,

en gammal bas, ett skrällande trumset och en elgitarr.

Anja och Marie berättar hur den hårda mentaliteten färgade av sig på skivan.

– Den blev lite hård, men det kanske inte var så konstigt. Jag fick vara med och slå ihjäl en hund, något som skulle vara traumatiskt i Sverige, där var det en del av vardagen, säger Anja. **Ljusbilden på skivan är ganska annorlunda mot era tidiga skivor, mörk och hård.**

– Vi hade kommit fram till att vi inte skulle ducka för något den här gången. Det skulle vara rakt. Sen på något sätt har musiken blivit hårdare och hårdare under resans gång, säger Marie.

Det märks att Anja och Marie är stolta över skivan även om den skapande processen var påfrestande.

– Det har varit det hemskaste, konstigaste och bästa året, säger Marie. Jag är fortfarande trött efter Namibia, och det var ett år sedan nu. Anja drar upp ärmerna och visar ett litet ärr.

– Jag är märkt för livet, jag fick det när jag gick in i en buske i Namibia, säger hon och skrattar. Men jag är så jävla glad över skivan, vi har jobbat med den i ett år och det var så här den skulle bli.

NILS KARLÉN

Linda Helsing

Witchcraft

Runt Svartån i Örebro kokar det av tung svettig och elak rockmusik. Långhåriga män stryker runt och kallar sig saker som Graveyard, Wichcraft och Norrsken. Och det låter bra. Riktigt bra. Vem kan motstå mörk och svettig psykedelia och folk som nämner Spooky Toths *Evil Woman* som favoritlåt?

Magnus Pelander, sångare och gitarrist i Witchcraft är mycket nöjd när han berättar hur det går för hans band.

– Framtiden känns så jävla positiv. Vi spelar mer i USA än i Europa. San Francisco var grymt exotiskt, där hade vi den största publiken. Men Japan var roligast. Publiken satt knäpptyst mellan låtarna och applåderade vad man än sa.

Förutom Magnus består Witchcraft av John Hoyles, gitarr, Ola Henriksson, bas och Fredrik Jansson på trummor. Det var Magnus som startade bandet för sju år när hans band Norrsken la ned. I början var det mer som ett soloprojekt.

– Vi har haft lite olika lineups genom åren men det är på senaste plattan *The*

Alchemist som det hörs att vi är ett helt eget band. Vår första självbetitlade platta var mer kliniskt rak, typ Black Sabbath och den andra, *Firewood* mer rockig.

70-tals influenserna haglar givetvis men Magnus nämner Pentagram och Tool som två favoritband.

På nya plattan har Witchcraft fått till sin häxbrygd extra lyckat. Skönt mörk stämning och titellåten som svävar iväg mot tiominutersstreck är en av höjdpunkterna, andra toppar är *Samaritan Burden* och *Walk Between the Lines*.

Band som Witchcraft behövs i dagens svenska rockklimat som domineras av posörer som inbillar sig att de rockar men egentligen bara vill bli kända. Witchcraft befinner sig i en annan klass, därför ska vi vara stolta och ta väl hand om dem. Nästa gång Witchcraft kommer till din by och hälsar på är det du som står där längst fram och gungar. Lova det.

JONAS ELGEMARK

CAESARS

Står säkra i sin rock

I tider av minskad skivförsäljningen och ifrågasättande av albumformatet slår Caesars till med en dubbel-CD. Bandet har heller aldrig varit känt för att gå i bräsch. De vill mest av allt skapa något genuint och vackert att fly in i.

Oscar Anderberg

– Om det är kommersiellt självmord eller ej har vi inte reflekterat så mycket över. Det känns nästan lite roligare bara därför, det är i alla fall lite crazy, istället för att bara släppa en vanlig enkel-CD, säger Joakim Åhlund.

Crazy. Jag räknar aldrig antalet gånger Caesars gitarrist och låtskrivare Joakim Åhlund upprepar det ordet under den halvtimme vi sitter ned. Sångaren Cesar Vidal däremot tittar mest ner i bordet, tillbakalutat återhållsam. Möjligen uttråkad. Och har man träffat Caesars – eller bara läst vilken intervju som helst med dem – vet man att det är så det brukar vara.

Med fler låtskrivare och producenter än tidigare, en produktiv energikick efter framgångarna som kom med förra plattan och bebisar vars existens tvingar sina fäder till en hårdare, mer effektiv arbetsdisciplin blev resultatet så lyckat att Caesars inte såg något annat alternativ än att släppa två skivor, till priset av en. Ebbot Lundberg i The Soundtrack Of Our Lives var en av dem som fick ansvaret för produktionen och läste in killarna dagar i streck för att få till en rå desperat känsla. 24 nya spår blev det allt som allt. Vilket såklart verkar ganska vansinnigt i tider

där folks tolerans mot albumformatet tycks krympa för var dag som går.

Hur vågar man släppa ett dubbelalbum idag?

– Vad man borde eller inte borde göra känns inte så intressant. Men nej, vi planerade inte att släppa en dubbelskiva. Det bara blev så, säger Cesar Vidal.

Så är tempot också snabbt för bandet som alltid haft kreativa sidoprojekt (Joakim Åhlund senast som producent för Håkan Hellströms nya) och aldrig nöjt sig med nationell framgång och Grammis utan turnerat för fulla hus i Japan och Tyskland, Los Angeles och London.

– Det är ju det som känns kul. Om man bara åker upp och ner för E4:an i en van och gör ännu en skiva för P3 och spelar i Skellefteå och Borås skulle man ju tappa motivationen direkt. Då tycker i alla fall jag att det känns jävligt mycket mer inspirerande att veta att det sitter nördar i Italien och Japan och läser våra texter, chattar och bloggar om våra skivor än om man bara skulle göra skivan för Radio Stockholm.

Joakim Åhlund pratar om hur befriande det känns när de är på turné utomlands och nästan tappar kontakten med vad som händer i ”den lilla ankdamn

som utgör musikscenen hemma i Sverige”.

– Man slipper bry sig om vad Salem Al Fakir och Sahara Hotnights har för låtar på P3 den här veckan.

Är den här nya skivan beviset på att det faktiskt kan komma betydelsefull musik från Stockholm?

– Jag tycker inte det kommer någon betydelsefull popmusik från vare sig Stockholm eller Göteborg. Jag hatar faktiskt allt som kommer från Sverige. Fast det är i och för sig svårt att komma på något nutida bra utländskt band också. Det är inga band som brinner för det de gör eller någonting överhuvudtaget känns det som. Det är sällan man hör någonting som är mer än bara bra låtar, någonting som är lite crazy. Några som typ tänder eld på sig själv på scenen. Någonting som låter helt desperat och knockar en fullständigt.

Känner du dig desperat?

– Nej jag känner mig inte desperat. Jag är ju sjukt desperat inne i hjärtat men inte samma sätt som när man var yngre. Jag försöker bara göra bra musik. Det känns skönt att åtminstone försöka skapa någonting vackert i en ful värld, även om jag inte tror att världen kommer

att bli vacker eller att allting kommer att förändras bara för det. Men man kan fly in i det där lilla ett litet tag i alla fall.

Under de tio år som gått sedan debuten *Youth Is Wasted on the Young* har Caesars gått från att göra powerpoppiga upptempo-låtar till att koncentrera sig på att utveckla och förfina sitt psykedeliska 60-talssound. Caesars tycker det är viktigt att fantasin får vara en medskapare av verklighetsflykten.

– Det är mycket därför jag gillar gamla 60-talsband som i mina ögon har ett förskönande överklighetsfilter på sig eftersom jag omöjligen kan läsa en intervju med exempelvis Electric Prunes där dom sitter och pratar om sina vardagsliv. I min fantasi är de mytologiska crazyfigurer liksom. Jag kan inte se dom uppträda på *Sen kväll med Luuk* eller *TV4 Nyhetsmorgon*, allt sånt som avglamouriserar och gör att det känns tråkigt, säger Joakim Åhlund och fortsätter att prata om sin vurm för äldre musik:

– Man hör någon knastrig inspelning som kanske är 40 år gammal och det man inte hör och inte ser blir mycket roligare för det hittar man på i fantasin. Och det är ju så man vill att musik ska vara.

FANNY BILDSTEN

Svensk musik går hem i österled

Man ska inte vara emot förändring eller förnyelse. Det är dumt. Man bör vara nyfiken och intresserad, snart är ju allt över ändå – lika bra att ha varit med om så mycket som möjligt på resan. Därför satsar Groove nu på att missionera i det stora landet i öster. Någon större utmaning ser vi inte just nu.

ovan till vänster: Lua Zhou
till vänster: Karin Park

VI PÅ GROOVE ÄLSKAR svensk musik och har insett att folk i andra länder också gör det. Och vi gör en musiktidning där vi skriver om både kända och okända artister som vi tycker är speciellt bra. Vi sätter till och med ihop en Groove-CD till varje nummer (va, är du inte prenumerant ännu?) där den bästa svenska musiken just nu trängs om utrymmet.

I en klunga kallad Sweden sounds in China 2008 där branschorganisationen Export Music Sweden, svenska ambassader i Kina och en av Kinas största bredbandsleverantörer Pacific.net jobbar ihop finns även Sveriges största musiktidning, Groove. Vi vill nämligen att kineser ska kunna läsa om, och lyssna på, svenska artister vi gillar. Därför så kan de det nu. Antingen på groove.9mv.com eller groove.se. Alla deras 210 miljoner internetanvändare!

Jag blev nyligen intervjuad av Lua Zhou från Kinas största musiktidning In Music som var i Sverige och gjorde två stora reportage om svensk musik. Hon tyckte det verkade som *alla* i Sverige spelar musik och var mest imponerad av alla framgångsrika hårdrocksband och hunkiga Svålen från The Soundtrack Of Our Lives. Vi spånade kring att studieförbundens hjälp och tillgång på replokaler och instrument gjort att nästan alla i medelklassiga Sverige som vill *kan* göra musik. I Kina finns det ingen tradition av att spela i band. Där håller de istället på att tillägna sig 60 års västerländsk popkultur så fort de bara kan. Och störst av alla musiker är Kurt Cobain. The (International) Noise Conspiracy är svenska föregångare tillsammans

med Labrador-band som Club 8. Spretigt är bara förnamnet, men det känns otroligt spännande – som att åka flumeride i okänt vatten!

Uppe på stadsfestivalen by:Larm i Oslo för ett par helger sedan pratade jag med Leksands-bördiga popartisten Karin Park om hennes erfarenheter av Kina.

– Jag har mött mestadels positiva reaktioner, främst från tjejer där som gillar girl power, skratrar Karin och visar bilder i mobilen på helt utspejade kinesiska toaletter helt klädda i speglar med belysning värdig en konsertscen.

Karin är framgångsrik även i sitt nya hemland Norge och i Kina har hon spelat på Beijing Pop Festival och sjungit live på kinesiska i tv med mångmiljonpublik. Allt kan hända, bara man är på plats. Mando Diao ska blogga på kinesiska inför sin spelning på Midifestivalen i Beijing i maj och nedladdning av ringsignaler verkar bli inkomstkällan för artister i Kina. Det är mycket nu!

Men redan i Groove 10 • 2005 gjorde vår popskribent Dan Andersson ett fylligt reportage från Midifestivalen, och 2008 tar vi det till nästa nivå. Kolla in Per Lundberg GBs blogg redan i april så får du veta vad Maia Hirasawa och Hello Saferide gjorde i Beijing och Kanton och vad kineser gillar för svenska artister. To be continued...

text & bild: GARY LANDSTRÖM

Länkar:

www.groove.se/prenumerera
www.inmusic.cc
www.karinpark.com

www.exms.com
www.byfarm.no
www.beijingpopfestival.com

Rockmusiker älskar inte brudar mer än allt annat

Neil Young sjunger att "There's more to the picture than meets the eye" i låten *My My, Hey Hey*. En låt som handlar om Johnny Rottens död, men också om rockmyten och det är om den jag vill tala. Medelklassigt värre, måhända, men jag är ute efter att ta er bakom kulisserna och klargöra en illusion. Nämligen den att rocken i ett halvt sekel har lurat sin publik, allt för att upprätthålla

Krönika

Anders Teglund

myten om att *rockmusiker älskar brudar mer än allt annat*. En myt där det inte publiken ser (som alltså Neil Young sjunger om) är hur snacket i bandet går kring hur brudar slank hit och brudar slank dit och en slank ner i diket, och att rocken bara är ett uttryck för grabbarnas okontrollerade libido.

Men myten är naturligtvis bara en fasad för att dölja en ytterst pinsam nördighet. Och det är faktiskt inte svårt

att se vad som är "more to the picture than meets the eye". Det räcker att använda ögonen. För när Prince juckar med sin gula custombyggda Sadowskygitarr så juckar han just med sin gula custombyggda Sadowskygitarr och inget annat. Och när Albert Hammond Jr blygt tittar ner i scengolvet så är det inte ett sätt att verka mystisk och svårtillgänglig, utan han tittar i själva verket på sina älskade gitarrpedaler. Håkan Hellström förfestar till anekdoter om Evert Taube, inte med en dold intention att verka nationalromantisk och bildad (också en brudmagnet), utan bara för att han gillar att förfesta till anekdoter om nationalskalder.

Ni hajar. Vad rockmusiker älskar mer än allt annat är prylar, musikteori och nördig kunskap om andra musiker. That's it. Brudar är något de talar om när andra lyssnar för att inte avslöja sig. Men så fort de blir ensamma går snacket igång om sönderkomprimerat reklamradio-sångljud, om hur Beethoven i själva verket var döv vid sina sista skålvande år, eller kanske ett ohyggligt roligt skämt om brassljudet på Yamahas DX7:a.

Osexigt värre, kan tyckas. Men så enkelt är det inte heller. För det här med sex appeal handlar också om att inte visa sig alltför intresserad. Så här enkelt hålls rockmyten vid liv: Rockgrabarna har en hemlig nördighet som intresserar dem mer än brudar, men de vill inte röja denna vurm, så därför gäller regeln "Inga brudar i turnebussen!". Brudarna å sin sida blir ovetandes om nördigheten, intresserade av rockarna och regeln om brudförbud får snarare motsatt effekt. Den tolkas som en reaktion på det höga brudomloppet, att det behövs en regel för att hålla brudarna nere på ett rimligt antal. Rockarna, som gör allt för att slippa blotta sin pinsamma hemlighet, är kloka nog att inte avfärda feltolkningen av brudregeln.

Så här har alltså hjulen snurrat i sisådär femtio år. Och så länge hjulen snurrar har Neil Young rätt när han sjunger "Rock and roll can never die/There's more to the picture, than meets the eye." Men det förstås, det är klart att där finns undantag. Lasse Winnerbäck till exempel, han vill bara knulla brudar.

Anders Teglund spelar i *Convojs* och *Cult of Luna*

IN FLAMES

Labyrintspel med proggvibbar

In Flames varvar utlandsturnéer med skivinspelningar, och har så gjort ett bra tag. Groove har pratat med dem många gånger. Det är snart dags för album nummer nio att nå fansen. Mathias Skeppstedt träffade sångaren Anders Fridén i Stockholm.

– Mer bra låtar, det är allt som spelar någon roll. Enda skillnaden den här gången var att vi bestämde att vi skulle skriva fler låtar, så att vi kunde ha lite till baksidor och så där. Vi har alltid bara gjort precis det som behövs, men sen ska Japan alltid ha en extra bonuslåt, det ska vara singelbaksidor, extra spår till limited editions och så. Och vi har alltid fått skrapa.

Hur många skrev ni då?

– Det blev 16 till slut, men när vi hade 15 låtar så kände jag att det var nåt som saknades, nåt som ändrar lite, nåt som ger dom andra låtarna lite luft och då blev det åtta minuterslåten.

The Chosen Pessimist.

– Precis, och det var väl enda gången vi direkt tänkte, annars kör vi bara på. Vi vill ju låta som In Flames, vi skiter ju i trender och sånt, vi låtar som vi låter, melodi är ju vår grej. Vi är bara glada att få spela in en platta.

Så hur blev den låten till?

– Jag försökte förklara min tanke i studion och vad jag ville, det vill säga inte en låt som har några ramar eller givet slut och jag ville inte ha det vanliga vers, refräng, vers, refräng. En låt som nästan lurar lyssnaren att det ska vara en instru-

mental låt. Och alla hade olika idéer och vi byggde och spelade och låten blev bara längre och längre. Till slut var den åtta minuter och jag visste fortfarande inte vad jag skulle göra med sången. Men det blev ju bra till slut.

Anders Fridén är otroligt lättpratad och det märks att han vet vad han vill och är säker i sin roll som frontman. Men jag är sist i en låg rad intervjuer och han fastnar ibland i ett rabblande som inte är helt spontant, men varje gång det händer så känns det som att han kommer på sig själv och blir tyst ett ögonblick och försöker sen trevande börja om med en ny tanke istället.

Ni spelade in den i er egen studio?

– Visst, hemma i Göteborg, fast jag bor ju i och för sig i Stockholm nu, men i alla fall. Vår IF-studio. Och alla var på plats och spelade, på *Come Clarity* var nästan ingen närvarande utan alla spelade in sin egen grej. Så det fanns en spelglädje som vi inte hade på den skivan.

Han skruvar på sig i stolen och kliar sig i skägget. Vi pratar om att In Flames bara kör på, det är skiva, turné, skiva turné.

– Ibland kan man känna att man ska ha en paus. Men vi har ju roligt varför

ska vi då stanna upp. Ska jag bli 50 och säga "Fan också, jag missade det och det var ju så roligt". Och sen göra någon trött comeback. Då är det lika bra att bara köra.

Känner ni någon press på er inför ett skivsläpp?

– Enda pressen jag känner är att nu när vi är klara med den här skivan hur jag ska klara en platta till. För man tömmer ju sig psykiskt, fysiskt och emotionellt och då ska man göra om det igen. Men det enda som egentligen spelar någon roll är ju om dom andra i bandet gillar det jag gör. Medan folk runt omkring hoppas man bara att dom ska tycka om det. Och gör dom inte det så mår jag bra ändå.

Hur kommer texterna till?

– Dom var svårare den här gången, man är ju 30 och nöjd, eller va fan jag är ju nästan 35. Man är nöjdare med livet och då kan det vara svårt att bli arg, och tonårstexter funkar ju inte och jag kan ingenting om drakar. Så jag fick gå lite djupare in och fundera var jag befinner mig och hur ser mitt liv ut. Och hur andra har det. Och sen ska man ju skapa melodier till det. Och då sitter man och sjunger med popröst, sån där Justin Timberlake-falsett och letar melodier och

fraseringar och sen tar man det som funkar och använder det.

Har resten av bandet några åsikter när du kommer med texterna?

– Dom vet inte ens vad dom handlar om, så jag brukar sätta ihop en lista och gå igenom dom så att dom inte säger några tokigheter i intervjuer. Men jag tror inte dom orkar bry sig, haha, så nej.

Omslaget är lite annorlunda den här gången, hur tänkte ni där?

– Jag ville ha något mer färgrikt än *Come Clarity*. Det är lite 70-tals proggvibbar, det ska vara en skiva man skulle kunna hitta i en back, inte en typisk metallplatta. Jag utgick från ett gammalt labyrintspel, ett sånt med en kula som far runt, där kulan är vi och labyrintspelar är världen eller en stad, och det gäller att ta sig igenom livet med alla hälen som svårigheter, det krävs mycket av människan för att komma igenom detta. Och personen på omslaget har en ugglemask, och ugglan lever större delen av livet själv, och man måste klara vissa svårigheter i livet själv för att utvecklas.

MATHIAS SKEPPSTEDT

UNITED STAGE ARTIST PRESENTERAR:

Sommarturné 2008

Lars Winnerbäck

Support Miss Li

10.7 HELSINGBORG Sofiero Slott
11.7 GÖTEBORG Slottskogsvallen
12.7 GAMLEBY Folkets Park
16.7 VARBERG Fästningen
17.7 MARIESTAD Folkets Park
18.7 RANSÅTER Ransäter Hembygdsgård
19.7 TÖNSBERG (N) Slottsfjellfestivalen*
20.7 LYSEKIL Pinnevik
23.7 VISBY Östergårar
25.7 KALMAR Skälby Gård
26.7 MALMÖ Mölleplatsen
30.7 SÄTER Säterdalen
31.7 STORÅS (N) Storåsfestivalen*

1.8 ÖSTERSUND Storsjöyrar*
2.8 LULEÅ Luleåkalaset*
3.8 SUNDSVALL Folkets Park
6.8 KARLSKRONA Stumholmen
7.8 HALMSTAD Brottet
8.8 ÖREBRO Brunnsparken
9.8 STOCKHOLM Zinkensdamms IP
14.8 STRÖMSHOLM Strömsholms Slott
15.8 GÄVLE Gasklockorna
16.8 HUSKVARNA Folkets Park
22.8 VÄXJÖ Amfium-Campus
23.8 LINKÖPING Stångebro

HEB.COM

www.ticnet.se 077-170 70 70 samt sedvanliga förköpställen

*Miss Li medverkar ej på festivalerna

Costa Azahar presenta:

FIB Benicàssim 2008
Heineken

17th/18th/19th/20th July

Fun in the sun!
MUSIC+ART+SHORT FILMS+
FASHION+THEATRE+DANCE...

LEONARD COHEN
MY BLOODY VALENTINE
MIKA SIOUXSIE
BABYSHAMBLES RÓISÍN MURPHY

AMERICAN MUSIC CLUB BEIRUT DAVID DURIEZ EFF BARZELAY EROL ALKAN
JOAKIM JOHN ACQUAVIVA JOSÉ GONZÁLEZ JUSTICE (LIVE) METOPE
METRONOMY MICAH P. HINSON MORIARTY THE NATIONAL
THE NEW PORNOGRAPHERS THESE NEW PURITANS RICHARD HAWLEY
ROBERT BABICZ THE RUMBLE STRIPS SPIRITUALIZED SUPERMAYER
TOMMIE SUNSHINE VIVE LA FÊTE
ckeck new bands on fiberfib.com

FIBERFIB.COM
myspace.com/fibheineken

4D tickets include free access to the
Festival campsites from 14th till 22nd July.

To book tickets,
go to gaffabillet.dk

Event organiser:

MARAWORLD

Main sponsor:

★ **Heineken**

Official media:

Media partner:

GAFFA

Supported by:

We support:

KRISTIAN ANTTILA

En dåres för

svarstal

Första gången Fanny Bildsten intervjuade Kristian Anttila var i november 2005. Han var då som en levande dagbok utan lås, framlagd för vem som helst att ta del av. Deras samtal om psykbryt och groupies kulminerade i ett amoröst förslag från artistens sida. Nu möts de igen.

EN NEDKYLD OCH KRAFTLÖS Kristian Anttila sitter tillbakalutad vid mitt köksbord och trycker i sig skinksmörgåsar som om han vore en bulimisk Lindsay Lohan.

– Det var ju ordagrant vad jag hade sagt och det får jag ju stå för men sen har väl efterspelet blivit att jag har utmålats som en människa som jag kanske inte riktigt är. Det blev sådant fokus på enstaka grejer som jag har sagt.

Frågan är hur stor rätt han har att beklaga sig.

Ett utspel på Arvikafestivalen förra sommaren då en gäckande Kristian Anttila – iförd svarta ridstövlar, Gestapohatt, mask och med sadomasochism-piska i handen – frågade publiken vem som ville knulla med honom efter spelningen fick de kultiverade studentpojkar att ängsligt skaka på huvudet och avfärda honom som billig och osmaklig provokatör medan deras yngre flickvänner extatiskt skrek ”Jag!”. Är inte det om något ett exempel på att leva på myten om sig själv?

Kristian Anttila skrattar hjärtligt.

– Jag kände att det bara var humor. Inte minst eftersom piskan och masken ligger så långt ifrån min naturliga läggning som möjligt.

Min femtonåriga lillasyster dyker plötsligt upp i dörröppningen, synar honom granskande från topp till tå och frågar sedan likgiltigt: Är det sant som alla säger, att du är galen?

– Galen? Som alla säger?

Kristian Anttila frustar till bakom skinksmörgåsarna. Sväljer. Sedan är han tyst. Längre.

– Det som kännetecknar mig i viss mån är väl att jag kan vara väldigt ombytlig, svarar han till slut med loj röst.

– Förmodligen eftersom jag inte känner att jag har någon speciell roll att leva upp till i något särskilt kompisgäng eller så. Jag har aldrig känt något särskilt krav på mig från omgivningen av att vara på ett speciellt sätt.

GALEN ELLER INTE är det svårt att definiera en människa som hyser en sådan obestridd aversion mot att bli infångad. Är han den övermodigt galna med sinnlighetens förförande karisma och med en fångslande scennärvaro i all sitt effektsökeri eller den undergivet välvilliga? Den oppositionella och ohämmade eller den som aldrig verkar bli av med uppväxtens underklassigt dåliga självförtroende? Den som kommer flera timmar för sent till en dubbel dejt hos sin bästis utan en ursäkt eller ens en känsla av att kanske behöva förklara sig – alltmedan hans väntande dejt fallit i gråt för länge sedan?

Klart är i alla fall att människor som skiftar mellan distans och gränslöshet

är bland de svåraste som finns att ha att göra med. Och att ett beteende som ofta tolkas som jävlighet och vansinne ibland inte är någonting annat än den typen av uppgivenhet som hittas hos personer som bär med sig en malande övertygelse om meningslösheten hos livets flyktighet, i skenet av dödens varaktighet. Någon som har slutat intellektualisera. Vilket hörs.

De nya låtarna från den tredje, kommande skivan som han har spelat om tour verkar ha mer gemensamt med *Imman bombernas* kontrasterande koncept än den något mindre pedagogiska – och mer enhetligt allvarsamma – debuten *Natta de mina*. Blev han äldre, eldade upp Bukowski-böckerna och gav efter för sina mer primitiva begär?

– När jag var ung och led mycket så gjorde man ju sig själv till en martyr på nåt vis. Man trodde att man var ensam i världen om att lida. Ens liv var det värsta som utspelat sig på jorden. Sen när man blir äldre och inser att alla i stora drag har gått igenom exakt samma sak blir allt så jävla futtigt att man får tackla det med humor i stället. Så jag har ganska målmedvetet gått in för att göra humor av mitt liv och min person.

Bara du inte går vilse bland allt hårt godis och vulgära små lättsamheter.

– Det kan också vara ett sätt att slippa bli besviken på. Att skruva ner sina förväntningar på en skiva som det har tagit en enormt mycket tid och engagemang att färdigställa och avdramatisera sitt eget artistskap.

Kristian Anttila stryker bort några fuktiga lockar från pannan.

– Jag är övertygad om att jag aldrig kommer att bli något stort. Men i och med att jag inte längre har de förhoppningarna eller ambitionerna känner jag mig mer fri, oförsiktig och hänsynslös i min musik.

Han flinar.

– Att jag kan sjunga vad fan som helst, att det inte spelar någon roll vad folk tycker. Så jag har gjort en skiva där jag sjunger om luder och fittor och sådana saker.

– Jag kan prata vitt och brett om mitt förflutna, säger Kristian Anttila på sin karaktäristiskt släpiga göteborgska. Om vem jag var när jag var ung och har gjort tidigare. Det känns som att det var då och det är väl klart att jag får stå för det men jag kanske inte är samma människa idag.

SOLEN BÖRJAR GÅ NER. Kristian är hungrig igen. Jag med. Vi går ut i köket och bestämmer oss för att baka en mexikansk paj till middag. Kristian hackar lök. Sen tänds det ljus och plockas fram silverbestick och så äter vi i matsalen tillsam-

mans med min syster och hennes kille. I hallen en stund senare fingrar Kristian Anttila på ett exemplar av *The Royal Tenenbaums* och undrar om vi ska se på film och poppa popcorn.

MEN VI GÅR TILLBAKA in på mitt rum. Januaristormen blåser hårt utanför fönstren. Det är mörkt. Kristian börjar bläddra förstrött i ett gammalt nummer av *Bon*. Plötsligt ropar han till.

– Är det Ola? Fan, jag älskar Ola Borgström! [Skivbolagsboss på Service, reds anm.].

Be honom signa dig då.

– Han skulle inte vilja ge ut mig. Jag hör inte hemma där.

Antagligen inte. Kristian Anttila har varken Jens Lekmans sofistikerat underfundiga humor eller The Tough Alliances högdraget intellektuella värdighetssträvan. Han säger sig själv göra musik efter en ganska enkel och lättöverskådlig formel som är banal snarare än kreddig eller nyskapande. Kristian Anttila kan inte föreställa sig något mer ointressant att prata om än sin egen musik. Men så behöver alla inte heller rita musikaliskt epokavgörande avtryck för att vara betydelsefulla.

– Jag tycker inte att jag gör så speciell musik men jag tycker samtidigt inte att så många andra gör det heller. I så fall känner jag mer att jag har någonting att berätta som människa. Musiken är ju ändå bara en förlängning och ett koncentrat av mig själv.

– Den genomgående tråden som löper igenom allt jag gjort är att jag vill bli accepterad för den jag är. Det är därför jag kan vara uppriktig och ärlig i överkant när det gäller dom kanske lite avvikande grejerna.

Du menar att ditt värde som artist ligger i uttrycket snarare än innehåll?

– Mer att jag har en hållning som jag vill och tycker att andra människor också ska ha. Jag kan ofta betrakta det sociala spelet som en uppvisning i dressyr jag inte riktigt vill vara del av.

Kristian Anttila talar om de som kallpratar, gör sig trevliga och omtyckta. Hur han blir illamående när han tänker på det.

– Men galen? Kanske i den mening att jag är ärlig med dom sidorna hos mig som kan komma att betraktas som galna. Jag gillar människor som är öppna med sina svagheter och tillkortakommanden. Jag tycker om uppriktighet.

Tycker du att det ska bli roligt att komma ut på turné igen då, efter hösten och vinterns inspelningar?

– Just nu känner jag ett obehag för att komma ut. Det beror delvis på att jag alltid inbillar mig att jag inte har en publik. Så därför ser jag inte fram emot att turnera eftersom jag inte vet för vem det är jag ska...

Lägg av. Dina fans är ju superhängivna.

– Visst, det finns en del galningar där ute som man märker finns men...

Kristian Anttila kommer av sig, skakar avvärande på huvudet, säger att han inte vet.

– Det går inte att ta till sig. Jag ser det inte som att det handlar om mig, mer om att dom mest hängivna kanske har ett behov av att ge någon den rollen i sina liv.

GULDBRUNA LEENDE ÖGON IGEN och plötsligt ligger Kristian Anttila på min säng med särade ben, blicken uppe i taket. Ansiktet plötsligt oskuldsfullt vidöppet. Uppspelt men ändå fridfull. Orden rinner ur honom med en morsk självklarhet.

– Jag har gjort en asbra platta. Så jävla bra. Den har allt. Ett koncentrat av allt fult och fint jag har inom mig. Nu får jag livslust igen. Nu får jag vittring på allting som jag drömt om i musiken sen jag var barn. Det känns kul.

Han börjar sjunga svagt synbart för sig själv.

Och det där om det ligger något värde i att försöka vara så nyskapande som möjligt?

– Jag vill bara göra vackra låtar likasom. Det är allt.

FANNY BILDSTEN

Johannes Götas

Biljetter!

Sommaren är snart här och Groove delar ut sjukt många festivalbiljetter – kolla bara här! Tävla nu, vinnaren kan vara du!

Först så bör du försöka bli en av 10 som vinner pass till **Peace & Love-festivalen** i Borlänge, då måste du rösta på någon artist som kan få spela på festivalen. Kolla urvalet och regler på www.groove.se.

Kanske vill du hellre vinna biljett till **Roskildefestivalen**, Groove lottar ut 10 stycken! Här är frågan: **När slöts freden i Roskilde?** Sms:a Groove + mellanslag + rätt svar till 72790

Eller bli en av 5 lyckliga vinnare som får biljett till **Hultsfredsfestivalen**, svara då på: **Nina Natri sjöng tidigare i ett popband. Vilket?** Sms:a Groove + mellanslag + rätt svar till 72790

Vill du till Sveriges största festival, **Sweden Rock Festival**? Tävla om 5 festivalpass och 5 plattor med Bonafide. **I vilket landskap ligger Sölvesborg?** Sms:a Groove + mellanslag + rätt svar till 72790

Eller åk på kombinerad solsemester/festival till Spanien! 4 lyckliga vinnare får pass till popfestivalen i **Benicasim** där även 9 dagars camping ingår. **Nära vilken stor stad i Spanien finns den här festivalen?** Sms:a Groove + mellanslag + rätt svar till 72790

Benicàssim

Om du är mellan 18–25 år kan du få åka gratis till coola **Europavox-festivalen**. Bli deras ambassadör och skriv om festivalen på plats så ingår resa, boende och festivalpass för 2 vinnare. Men då måste du veta **i vilket europeiskt land Europavoxfestivalen finns?** Sms:a Groove + mellanslag + rätt svar till 72790

Eller till någon av följande tre hårda festivaler till dig och en kompis, festivalbiljett och hotell i 1 natt:

West Coast Riot

Fråga: **Stefan Granberg sjunger i ett punkband. Vilket?** Sms:a Groove + mellanslag + rätt svar till 72790

Metaltown

Fråga: **In Flames spelar på Metaltown i sommar. Vad heter bandets sångare i efternamn?** Sms:a Groove + mellanslag + rätt svar till 72790

Pier Pressure

Fråga: **I vilken stad hittar du den här festivalen?** Sms:a Groove + mellanslag + rätt svar till 72790

För mer information och deadlines kring tävlingarna, se www.groove.se. Jury består av Grooves ledning och dess beslut kan inte överklagas. Eventuell vinstskatt betalas av vinnaren som informeras via sms.

Med ett nytt album och lång turné är Autechre tillbaka igen. *Quaristice* har fortfarande det karakteristiska Autechre-soundet, även om den låter lite snällare än tre år gamla *Untitled*. Sean Booth säger att det beror på livekänslan.

Chris Burrell

Jamsessioner i studion

ROB BROWN OCH SEAN BOOTH är legendariska inom electronicakretsar. Som Autechre har de försett världen med stilbildande skivor med ett helt unikt sound. De mer ambienta och melodiska albumen *Amber*, *Incunabula* och kanske främst *Tri Repetae* bildade på 90-talet skola för en hel rad av Autechre-kloner. Själva gick de vidare till kantigare och hårdare klangvärldar som korsade ambient, techno, electronica och industrimusik. Lägg till det en mytbildning om duon som grundlade bilden som ett oåtkomligt och tystlåtet radarpar som sällan vare sig spelade live eller gav intervjuer och Autechres kultstatus är förklarad.

Men som så ofta förr stämmer inte myten helt och hållet. Med förra albumet *Untitled* turnerade Autechre flitigt. Så även denna gång. Turnén tar dem runt hela Europa och till många platser i USA. Dessutom är inte Sean Booth det minsta svårintervjuad. Skivbolaget har gett mig 20 minuter per telefon. Men när vi har pratat klart har det gått en timma och tjugo minuter. Sean Booth är nämligen på ett strålende humör. Pratar gärna om allt möjligt. Jag hör honom koka te i bak-

grunden, vattenkokaren och Sean Booths mun bubblar bokstavligen i kapp.

– Jag vet inte varifrån den där bilden av oss kommer att vi inte spelar live och att vi inte pratar med press. Vi åker snart på turné och nu pratar jag med dig, eller hur?

OM AUTECHRES SENARE SKIVOR dragit åt det industriella hållet, medan de tidigare var mer skimrande ambienta så är *Quaristice* ett album som mixar dessa båda inriktningar. Många av de 20 spåren bjuder hårdtuggat material, men låtar som *Parallel Sums* är direkt ambienta – som hämtade från Aphex Twins *Selected Ambient Works 2*. Helhetsintrycket är att *Quaristice* är mer direkt och mer öppet än sina föregångare.

– Jag har inte tänkt på det så, men du har rätt. Det är nog mer direkt, vilket beror på att vi faktiskt jammade fram hela albumet i studion. Efter förra turnén kände vi suget efter att spela mer och därför kopplade vi upp vår liverigg hemma och fortsatte spela. Några veckor senare insåg vi att vi börjat på ett nytt album, något som vi först inte ens varit medvetna om.

Så denna gång blir det enkelt att "översätta" materialet till ert liveset?

– Man skulle kunna tro det, men nej. Vi använde massvis med grejor i studion, även om det var livekopplat. Skulle vi bara ta materialet som det är och åka på turné skulle det behövas en riktigt fet turnébuss för att få plats med allt.

Och live skulle ni se ut som Tangerine Dream från 70-talet?

– Haha, ja. Det vore i och för sig coolt. Massvis med syntar, laser och hela skiten. Vi kanske till och med kan få Fleetwood Mac att hänga med som förband!

Är det här mer liveinriktade tillvägagångssättet i studion nytt för er?

– Egentligen inte. När vi började satt vi i studion och jammade med analoga syntar, det var så vi gjorde *Incunabula* och andra skivor. På *Untitled* använde vi oss av samma maskinpark som på *Quaristice*, men skillnaden är att vi denna gång spelat i realtid. Visst har vi gjort små ändringar och sånt, men övervägande delen av skivan är faktiskt fram-jammad i studion.

Ni har känt varandra länge. Hur har er arbetsrelation ändrats under åren?

– När vi är i studion? Inte mycket. Vi pratar inte. En av oss sätter igång en loop

eller pillar med ett ljud, den andre lyssnar och hamrar ut andra ljud samtidigt. Vi kör parallellt.

Men ni kommunicerar inte med varandra?

– Faktiskt inte, vi känner varandra så bra så vi vet vad den andre ska göra.

Aldrig några gräl?

– Nä inga gräl. Jag skulle bli rätt chockad om det uppstod bråk. Det enda som kan hända är att vi har olika uppfattning om vilken version av en loop som är bäst. Men när vi har lyssnat igenom dom är vi faktiskt överens. Det går på magkänsla och vi har utvecklat en liknande sän känsla för våra låtar. Förr tyckte jag nog annorlunda, men nu tycker jag faktiskt att en låt ska vara bra direkt. Annars är det ingen idé att jobba vidare på den. Jag har gått förbi faser där all teknologi är viktigast, våra träningsdagar är över, vi kan ta av oss handskarna och köra!

EN KLAR UNDERDRIFT. Autechre har inte haft handskarna på på länge. Men det är samtidigt en talande bild för hur de själva ser på sin musik år 2008. Mer direkt och utan att krångla till det för mycket.

MATS ALMEGÅRD

AEG Live presenterar:

KAIZERS ORCHESTRA

MASKINERI TOUR
• 2008 •

DEBASER MEDIS
TORSdag 27 MARS

www.kaizers.no www.myspace.com/kaizerso

OH LAURA

SÖNDAG 30 MARS
STOCKHOLM
DEBASER MEDIS

www.chlaura.net
www.myspace.com/laurasweden

TURBO NEGRO

SÖNDAG 6 APRIL
ANNEXET, STOCKHOLM

www.ticnet.se

Boyz II Men

TISDAG 8 APRIL
BERNS, STOCKHOLM

tAKiDA

Söndag 13 april
Cirkus, Stockholm

Fredag 18 april
Cupolen, Linköping

www.takida.se

FLOGGING MOLLY

Fredag 9 maj
Tyrol Stockholm

www.floggingmolly.com

GAVIN DEGRAW

ONSDAG 4 JUNI
BERNS, STOCKHOLM

www.gavindegraw.com
www.myspace.com/gavindegraw

Biljetter finns
att köpa via
www.ticnet.se,
tel: 077-1707070
samt alla Ticnet-
och ATG-ombud

Vill du ha vårt nyhetsbrev?
Registrera dig på:
www.aeglive.se

AEG LIVE
www.aeglive.se

NAZ PROMOTIONS AND GROLSCH PRESENTS

OUT NOW!

HUMANZI

26/3 INKONST, MALMÖ
27/3 MUSIKCAFEEN, ÅRHUS (DK)
28/3 STICKY FINGERS, GÖTEBORG

HUMANZI

[Grolsch](http://www.grolsch.se) [Joyzine.se](http://www.joyzine.se) [naz](http://www.naz.se) [muzic.se](http://www.muzic.se)

NALEN

ELIN RUTH SIGVARDSSON
SUPPORT: A BEAUTIFUL FRIENDS
TOR 20/3
THE PROCLAIMERS
TIS 25/3
VIVE LA FÊTE
FRE 28/3
CHAMILLIONAIRE
SUPPORT: SHAY
MAN 31/3

MARIT BERGMAN
SÖN 6/4

NOUVELLE VAGUE
FRE 11/4
FREDRIKA STAHL
MAN 14/4
CAESARS
TOR 17/4
AIDEN
SUPPORT: KILL HANNAH
LÖR 19/4
DOKTOR KOSMOS
ONS 23/4
KINGS OF CONVENIENCE
SÖN 4/5

www.nalen.com

REGERINGSGATAN 74, ATG, TICNET 077 170 70 70, WWW.TICNET.SE

22-PISTEPIRKKO

(Well You Know) *Stuff is Like We Yeah!*

BONE VOYAGE/BONNIERAMIGO

GGG

Denna finska musikinstitution. Känns som 22-Pistepirkko varit med sedan Sundsvall brann. Eller, jag minns att jag såg dem första gången i Hultsfred i slutet av 80-talet. Blev fascinerad av deras jävligt tuffa farfisarock. Massor av vatten har runnit under broarna sedan dess. PK, Espe och Asko har väl i första hand blivit äldre men fortfarande är musiken farlig, trots att farfisaorgeln inte alls är lika framträdande längre.

Producerat har Kramer (Ween och Butthole Surfers) gjort tillsammans med bandet. Är det något som nyckelpigorna fortfarande behåller till fullo så det att ta reda på bra melodier och få dem att lyfta med hjälp av fuzz och vacker sång. Ett skandinaviskt Beach Boys som borde vara Tarantinos favoritband alla kategorier.

Ett stadigt album som fansen inte kommer att bli besvikna av och som kanske till och med kommer att vinna en del nya hjärtan med låtar som *Summer Triangle* och *Zombie* då det blir vår på riktigt.

PER LUNDBERG GB

AA

gAame

DELETED ART

GGGGG

Det är kul med musik. En del musik är lite roligare än annan. Som Aa, som i sina bästa stunder låter som en mix av de mest älskade skivorna i min samling. En inte så vild gissning är att de har lyssnat sig sönder och samman på *No New York* och *New York Noise*.

Post-post-punk står det någonstans i press-releasen. Och det är nog en bra beskrivning för något som inte riktigt låter sig beskrivas. Mestadels är det elektroniskt bearbetade ljud som hörs, inte sällan tillsammans med alltid lika innovativt spelade trummor och djungel-ljud. Plus röster som skriker ikapp. På *Horse Steak* låter det ibland som om ett gammalt psykedeliskt band har gjort en modern version av Newport 1965 och blivit elektroniska.

Aa uttalar "big a little a" och jag tänker när jag läser att de spelar i New York att Alan Vega och mr. Martin Rev nog myser lite för sig själva när de hör vilka arvtagare de fått. Nästan värdiga.

SARA JANSSON

AERIAL

The Legion of Dynamic Dischord

NOMETHOD/DOTSHOP:SE

GGGGG

Jag trodde att jag hade blivit immun mot alla postrockgitarrmattor som inte är signerade Sonic Youth. Kanske trodde jag fel.

Jag säger kanske, för det är ingen skiva jag längtar efter att spela hemma. Men lik förbannat frågar jag mig alltid varför när den väl snurrar i CD-spelaren. Fem låtar som under en knapp halvtimme trasslar sig igenom labrynter av gitarrslingor, ibland ackompanjerat av desperat och medvetet halvfalsk sång, får tiden att rinna iväg. Aerial är säkert trötta på att jämföras med Sonic Youth, men de får leva med det i den här recensionen också. För *All Suspects are Innocent Until Proven Guilty in a Court of Law* skapar samma känslor som *Peace Attack* och *Diamond Sea* i ett par AKG 240. Fast det låter Aerial istället för Sonic Youth. Inledande *Pope Bob's Backyard* avslutas med regn. Det är

en fin avslutning på låten. Och en bra start på skivan.

SARA JANSSON

AUTISTERNA

Himmelen

GROOVER RECORDINGS

GGGGG

I den fina lilla text som kommer med Autisternas första EP står det att de är ljudet av att växa upp i skuggan av Åreskutan. Been there, done that. Och på något vis stämmer den där raden så väldigt väl in på hur de låter. Lite skevt och bitterljuvt med popblås, sorgsna texter och gitarrer som känns helt rätt. De fångar stämningar som för oss vanliga dödliga är så svåra att sätta ord på, och gör det på blodigt allvar. Inga halvmesyrer, bara själ och hjärta.

EMMA RASTBÄCK

ERYKAH BADU

New Amerykah

UNIVERSAL MOTOWN

GGGGG

Nej, hon var inte en uppenbarelse på förra årets Way Out West, men på hög volym på stereo kommer Erykah Badus flummiga humanismmusik till sin rätta. Låtarna är långa, intrikata och spännande experiment djupt ner i soulfåran där få andra artister färdas. Därför är jag glad att Erykah fortsätter att visa att det finns ett alternativ till radioanpassad r'n'b.

Denna åsikt står jag fast vid även när hon blir alldeles luddig i kanterna i repetitiva spår som *My People*. För redan påföljande spår är ultravackra *Soldier* innehållande följande ingredienser i sitt framgångsrecept; en spröd flöjtslinga, enkelt och rent men genialt trumbeat och spridda sånginsatser av Bilal. Överhuvudtaget blandar hon med hjälp av diverse producenter funkigt 70-tal med sin egen subjektiva version av modern svängig musik med gospelkänsla. Enda negativa är att låtarna tyvärr oftast blir alldeles för långa, enda anledningen till detta verkar vara att de vill fortsätta att spela även om låten egentligen redan tagit slut. Något man känner igen från en annan musikalisk särpling: D'Angelo. Vissa spår står dessutom som ofärdiga i bookletten, som hyllningen till Dilla kallad *Telephone*, så hon är medveten om vad hon gör.

I texterna reflekterar hon över tillståndet i USA/världen där folk är tvungna att överleva bäst de kan, vare sig förutsättningarna finns eller ej. Och som samhällsdebattör har hon sin riktigt starka sida, i mina ögon. För Erykah känns äkta i sitt tilltal. Ingen sponsor eller partner sufferlar henne, inget världsomspännande konglomerat styr hennes tankar. Hon hyllar kvinnan och Farrakhans kamp för svarta i USA. Hon är underdog som genom snäringar musik försöker bevisa ignoranta människor eller personer som sålt sin etik och medmänsklighet på penningens altare. Hon är en stark och stolt artist. Sådana behövs det fler av.

GARY LANDSTRÖM

BORIS & THE JELTSINS

EP

EGENPRODUCERAD

GGGGG

Det är nänting med Boris & The Jeltsins som känns sådär otvunget lekfullt som svensk pop ofta gör i början. Innan Nöjesguiden hypat sönder och önskan att bli spelad på P3 har blivit större än viljan att göra riktigt bra musik. Som en ung Håkan Hellströms euforiska utbrott

eller Peggy Lejonhjärta som de var på scen, innan de gick ner sig i Lundellträsket i och med debutskivan. Den här trespårs-EP:n spritter av energi och livfulla utspel, och jag vill höra mer. Jag vill ha ett album där de bibehåller den här sköna känslan. Jag vill ha sommarplågor och festivalspelningar, kaxiga intervjuer och lite självdistans. Mer lekfull pop till folket!

EMMA RASTBÄCK

ANE BRUN

Changing of the Seasons

DETERMINE/BALLOON RANGER

GG

Ane Brun brukar ha en förmåga att skilja sig från mängden, ta nya djärva grepp på singer/songwriterskapet och låta den säregna rösten totalt dominera ljudbilden. Sedan kommer *Changing of the Seasons*, som enligt den medföljande pressreleasen ska vara en modern klassiker och bättre än allt hon någonsin gjort.

Det är den inte. Istället är den mer slätstruken och konventionellt tråkig än det mesta Ane Brun hittills släppt ifrån sig. De experimentella tendenserna är som bortblåsta och inte ens texterna känns särskilt vitala. Moderna klassiker borde sträva efter att komma med något nytt, omdefiniera scenen så som vi känner den, och inte vara småtråkiga mallskivor.

Det stora utropstecknet på skivan, det enda som känns nytt och fräscht och helt fantastiskt, är *The Puzzle*. Den nervöst rabblade refrängen,

skivor

nästansnubblandet på orden och stråkarna som jagar låten framåt samspelar så oförsäkrat bra och gör en makalös låt. Inte helt otippat är det just *The Puzzle* som blir första singel från albumet. Nästa gång Ane Brun släpper nytt hoppas jag på en modern klassiker, på riktigt.

EMMA RASTBÄCK

CAESARS

Strawberry Weed

DOLORES/EMI

GGGGG

I all sin på ytan anspråkslösa powerpop målar Caesars upp ett kallt samhälle. En, från fria artisters perspektiv, rätt så konstant verklighets-beskrivning som tydligen inte nog har påpekats genom rockhistorien. Caesars kan och följer traditionen, de har på sina sista plattor förfinat och följt sin linje. Bokstavligen inlästa i studion av producenten Ebbot Lundberg, från retrorockkollegerna The Soundtrack Of Our Lives, kom bandet ut med material för ett dubbelalbum.

Första skivans fyra spår starka och svängiga powerpop-öppning sätter standarden. Andra hälften av *Strawberry Weed* är en kavalkad av coola poplåtar indränkta i ett romantiskt garagepsykedeliskt skimmer. Caesars tidlösa melodier mjukar inte upp Idoljuryn, men erbjuder ett gott stycke eskapism till den som vet att uppskatta kombinationen gitarr, orgel, trumma, bas och sång.

JOHAN LOTHSSON

AUTECHRE

Quaristice

WARP/BORDER

GGGGG

Emellanåt stöter man på någon floskel om att all musik låter som all musik, men det stämmer ju inte. För det Autechre gör låter inte som något annat. Det finns artister som låter som Autechre, men Autechre låter inte som någon annan. Sean Booth och Rob Brown utgör vår tids kanske mest distinkta duo. Det går inte att placera dem i ett sammanhang, det går inte att nämna referenser. Det går knappt ens att beskriva deras musik.

Den enda som mig veterligen lyckats är konstnären Alex Rutterford, då han för ett par år sedan gjorde den sjukt snygga videon till duons fullkomligt störda stycke *Gantz Graf*. Videon visar en abstrakt, roterande och ständigt muterande klump vektorgrafik, som i exakt takt till musiken töjs och tänjs och vrids och vänds. För det är precis så Autechre låter: som en roterande, ständigt muterande massa. De är som barn som leker med modeller. Fast de är inte längre barn. Och det är inte heller lera de leker med.

Autechres konsekvent abstrakta framtoning har lett till att deras musik ofta beskrivits som känslolokall maskinmusik, men det där stämmer ju inte heller. Det finns inget likamedtecken mellan abstrakt konst och känslolokyla, och Autechres musik genomsyras faktiskt av känslor. De är bara lite svåra att hitta ibland. Både Booth och Brown är ju gamla graffitikonstnärer, och på samma vis som graffitikonstnären förvrider typografi, töjer och tänjer och vrider och vänder duon på rytmer och melodier och känslöytringar, ända intill oigenkännlighetens gräns. Men det finns där. Man måste bara anstränga sig lite för att hitta det.

FREDRIK FRANZÉN

En följd av detta är dock att det tar väldigt lång tid att smälta ett Autechre-album. Det är till exempel först nu jag börjat inse hur fantastiskt deras sjätte album *Confield* är, och det har jag ändå lyssnat på sedan det släpptes för snart sju år sedan. Och nu släpps det nionde: *Quaristice*, och trots att jag lyssnat på det i drygt en vecka, intensivt, vet jag inte riktigt vad jag ska tycka och tänka.

Visst upptäcker jag att *Quaristice*, som väntat, inte riktigt låter som något av duons tidigare album. Visst hör jag att de nu utforskar ett lite lugnare, mer melodiskt och koncentrerat uttryck. Och visst inser jag, ännu en gång, att Autechre är den experimentella elektroniska musikens regenter. Visst förstår jag allt det här, och visst förstår jag att *Quaristice* är ett väldigt bra album, men exakt hur bra, det kommer det att dröja veckor eller månader eller kanske år innan jag kan säga.

Autechre är, som sagt, ett unikum i vår tid. *Quaristice* befäster bara detta faktum. Jag är övertygad om att Booth och Brown skriver musikhistoria. Barn och barnbarn kommer i framtiden studera dem på musikvetenskapliga institutioner runt om i världen. Och Du har möjligheten att kunna säga till dem att Du var där när det hände. För nu händer det.

böcker

FREDRIK ETOALL, MARCUS GRANVIK, MILOS MIJANOVIC

Sweden Rock Festival 07
ETOALL PRODUCTION

GGGG

Det är något visst med årsböcker. Händer fortfarande att jag småroat bläddrar igenom dylika från gymnasietiden och mer seriösa verk typ *När, var, hur* eller *Aktuellt* är sällan fel att fördjupa sig i.

Nu blir det ju inte riktigt samma sak om man inte var med när det beskrivna utspelade sig. Att jag tänkte åka på fjolårets upplaga av festivalen räknas ju knappast och det faktum att det ännu står noll i "besök på Sweden Rock Festival-protokollet" för min del väger nog inte heller upp. Samtidigt kan jag inte sticka under stol med att denna boks egenvärde även för de som inte var där är tillräckligt stort. Är intresset inställt på hårdrock finns det rikligt med välkomponerade fotografier att läska ögonen med där fansen, musikerna, tälten, flaggorna och grannarna stått motiv. Läser också intervjun med Motörheads Mikkey Dee med intresse och hade gärna sett lite mer av den varan mellan pärmar.

För er som var där, tänkte åka dit, planerar att bevisa tillställningen 2008, eller omhuldar hårdrocken i största allmänhet kan det vara idé att kolla upp denna bok.

ROGER BENGTSSON

JOEL STOLPE MONTAN

Svenska dansband
MAX STRÖM

GGGG

Bokförlaget Max Ström har utmärkt sig genom en rad stilfulla fotospäckade böcker. Senast ut i raden står de svenska dansbanden som de valde att fotograferas mellan det sena 60-talet och det tidiga 80-talet. Hade det varit en musikstil som jag faktiskt uppskattar är det en nackdel att informationen om banden är så knapphändig. Bandnamn, hemort och ibland även årtal och medlemmarnas förnamn. That's it.

Istället får man njuta enbart av bilderna och det är i sanning en stor njutning. Personlig favorit är tveklöst Tre Blå Och En Gul där samtliga i bandet målats i svart ring runt ett öga. Tänk Paul Stanley (Kiss) och tänk Alice Cooper fast ändå inte riktigt. Oslagbart!

Oavsett vad man tycker om den dansanta musikens förtjänster kan man inte bli besviken på *Svenska dansband*.

ROGER BENGTSSON

CAT POWER

Jukebox
MATADOR/PLAYGROUND

GGGG

Jag älskade *The Greatest*, i alla fall för en stund. Det kändes som om Chan Marshall hittat hem när hon återvände till sin barndoms trakter och samarbetade med soulgubbarna i The Memphis Rythm Band. Jag var inte ensam om den åsikten, skivan var en enorm succé och gjorde Cat Power till ett namn utanför de indiekretsar som sjungit hennes lov under så lång tid. Men under turnén i samband med albumsläppet hände något, Marshall började ställa in spelningar och blev till slut intagen på ett mentalsjukhus efter en psykisk kollaps.

Nu är hon tillbaka med en skiva uteslutande bestående av covers. Eller det var inte riktigt sant, den lysande Dylan-hyllningen *Song to Bobby* och *Metal Heart* är skrivna av henne själv. *Jukebox* är inte lika omedelbar som förra skivan men efter några lyssningar börjar den växa till något fantastiskt. Marshall har en för-måga att göra andra artisters sånger till hennes egna genom mycket små medel. Ofta är det bara hennes röst, en gitarr och trummor. Billie Holiday, Nick Cave, Dan Penn, Aretha Franklin och Frank Sinatra är några som blir tolkade på skivan. Det blir aldrig någonsin tråkigt och vad som för min del började med en liten besvikelse slutar med att jag blir förälskad igen.

NILS KARLÉN

ESTELLE

Shine
ATLANTIC/WARNER

GGG

Till sitt andra album rör sig brittiske Estelle bland giganterna. Will.I.Am, Wyclef, John Legend och Swizz Beatz är alla med och skapar. Men stora namn är långt ifrån en garant. Första singeln *American Boy* är till exempel ett från början till slut tramsigt påhitt. Utbytes-studentkonceptet med Kanye West i London och Estelle i Amerika känns krystat och helt enkelt misslyckat.

Så låt oss istället fokusera på albumets goda sidor. Estelle är som skapt för den väl-producerade *More Than Friends* som är lugn rap över en riktigt skön barbershop/gospel-känsla. *Come Overs* poppiga reggae-touch fungerar också mycket fint.

Ett lika förvånande som roande tilltag är kollaget *So Much Out the Way*. Estelle parafraserar glatt och på sitt eget sätt Bucksots vers i *How Many MCs* (!) för att till refrängen sedan blinka högljutt åt Lauryn Hills *So Much Things to Say* – ett kanske inte lika glädjande val, men som på det hela taget ger en kul avstickare på plattan.

Estelle har två skilda sidor. Den skönsjunga Estelle står sig väl, men endast som ännu en r'n'b/hiphop/neo-soul-sångerska i mängden. Som rappare blir hon däremot betydligt mer intressant. Det må stundtals blinka en Lauryn Hill-lampa, men vem bryr sig egentligen när Estelle faktiskt är grym på att rulla ut sina rader. *Shine* är ett album som man får plocka ut guldkornen från. När Estelle väl vill och vågar vara lite mer hiphop klickar det direkt. Det som sänker helhetsbetyget är därför att delar av *Shine* envisas med att kliva ut i sång-träsket och smutsa ner sig med tråkig dussin-populärmusik.

ERIK HJORTEK

FAT JOE

The Elephant in the Room
IMPERIAL/EMI

GG

Fat Joe släppte sitt ruffiga debutalbum *Represent* mitt under hiphopens guldår i det tidiga 90-talets New York. Lee Dorseys kusligt tunga trumloop tillsammans med "You gotta gotta gotta gotta flow Joe" var något som snabbt fastnade som nynningar. Med en fot i såväl Terror Squad (tillsammans med den lika välgödde Big Pun) som D.I.T.C. (med hjältar såsom Lord Finesse, Diamond D och Big L) säkrade Fat Joe snabbt sin plats i östkustscenen.

Under sina 15 skivverkssamma år med åtta albumsläpp har Fat Joe knappast gjort en hemlighet av varthän den personliga utvecklingen pekar mot. Gästerna som ursprungligen bestod av Apache, Kool G Rap och Diamond D har med åren istället alltmer blivit artister som Lil Wayne, Nelly och Jennifer Lopez. Producenter som Buckwild, Marley Marl och Showbiz har också bytts ut mot mer särpräglade nutida förmågor som Cool & Dre, Swizz Beatz och Scott Storch.

På *The Elephant in the Room* finns bland annat *The Fugitive*, *You Ain't Sayin Nothing* och *Drop* som fortsatta bevis och indikatorer på vad jag här ovan försöker hävda – nämligen Fat Joes påtagliga kvalitetsras. Materialet är numera så glätt, så otroligt lättuggat och så snabbt och oberört avskakat. Lyssna på *I Won't Tell* eller *Get it For Life*. Självallet måste Fat Joe få gå vidare musikaliskt och även han utvecklas bort från 90-talssoundet, men att för den sakens skull göra ballader och *Final Countdown*-aktigt rockpop är att skövla lite väl hårt och mycket av sin egen musikhistoria. Det liknar mest kvarklamring i musikbranschen.

Textmässigt är Fat Joe däremot ganska välbevarad – och kanske just därför finns det fortfarande några få godbitar kvar på detta album. *Cocababy* funkhar med sitt r'n'b:iga lugn, *Preacher On a Sunday Morning* duger fint som klassisk rak hiphop och *That White* är traditionell Fat Joe över ett bra Primo-beat. Texterna handlar 2008 fortfarande mycket om det hårda livet i allmänhet och dess drog- och

HÅKAN HELLSTRÖM

För sent för Edelweiss
DOLORES/EMI

GGGG

För varje skiva som kommit ur honom har Håkan Hellström blivit mer och mer framgångsrik och omtyckt. På samma gång har han blivit mindre och mindre euforisk, samtidigt som han låtit mer och mer plågad. Håkan Hellström har tidigare sagt att lillebrorskomplex och hämnd har varit hans drivkrafter. På frågan om vilka han känner sig mindre än har han svarat Broder Daniel-killarna.

Ätta år efter det pop-rusiga genombrottet har Håkan valt att applicera sitt hjärta på en tidigare svagt utforskad del av sin skivsamling, och gått ifrån sina vapendragare i Göteborg, vänt sig med produktionsstöd till Caesars Jocke Åhlund. Fokus på *För sent för Edelweiss* är bluesbaserad rock, boogie och soul. Uppseendeväckande men inte helt överraskande, en väg han stegvis rört sig mot men aldrig utmanat som nu.

Låtarnas teman känns däremot igen. Göteborg, berusande medel och svårigheten med det vi kallar kärlek. Men det finns även något annat, frågor om skuld och ett

gangsterstötta kanter i synnerhet. Problemet med Fat Joe är nog kanske att det nu på senare år har blivit mer champagne än 40's, lite mer blow än joints och lite mer pimpade Hummers än försänkta Impalas.

ERIK HJORTEK

FERRABY LIONHEART

Catch the Brass Ring
NETTWERK/PLAYGROUND

GGGG

Det är lite svårt att få grepp om någon som Ferraby Lionheart, en spilevink som obstinat vägrar att göra något konventionellt eller förväntat. Det går inte med bästa vilja i världen att räkna ut vad han tänker göra härnäst på *Catch the Brass Ring*, varje låt kommer som en överraskning, även vid tionde och tjugonde genomlysningen. Och det är någonstans där storheten ligger, de lekfulla kasten mellan stämningar som ändå inte får resultatet att kännas osammanhängande och spretigt.

Ferraby Lionhearts låtar hålls samman av en mycket välvägd orkestrering, pianon och stråkar som slingrar sig samman, gitarrer och brass som kompletterar varandra. Och så rösten. Sällan eller aldrig lyckas någon låta så mycket som andra människor och ändå vara helt egen. På *Un Ballo Della Luna* kan man lätt tro att att han lyssnat alldeles för mycket på M. Ward. Framåt *Call Me the Sea* ekar Julian Casablancas röst någonstans i djupet av Ferrabys strupe. I och med *A Bell and Tumble* tas han över av en Ray Davies-demon och sjunger bättre än någonsin förr, och jag står stum av beundran inför fenomenet. Det blir inte soppa alls, det blir Ferraby Lionheart för hela slanten. Så bra.

EMMA RASTBÄCK

BLACK FRANCIS

Svn Fngrs
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

GGGG

Visst är knaggliga och kantiga inledningen av detta minialbum *The Seus* charmig, just så här knepig vill jag ha min Black Francis. Och jag

gnagande tvivel; jag vet inte om Håkan någonsin varit så här privat tidigare, alternativt aldrig berättat så här närgångna historier – vem de än handlar om.

Förlorar han sig då i gubbrocksroman-tiken?

Inställningen har alltid varit att han inte har något att förlora. Håkan Hellström kommer återigen undan galant. Själständigheten gör honom till den stora artisten här, att han kastar sig ut utan skyddsnät, och när Håkan Hellström står där på avsatsen så är det inte med några skitnödiga poser utan med en uppriktighet inför sig själv. Det går bara att tycka om.

JOHAN LOTHSSON

blir sällan missnöjd med nytt släpp från denne legendar. Men rätt igenom helnöjd blir jag ju aldrig heller, detta gäller även *Svn Fngrs*.

Han tog med sig basist och trummis och spenderade en vecka i studion och ut kom han med sju spår på totalt 20 minuter. *Garbage Heap* har en Pixies-basgång och skönsång från herr Francis, *Half Man* är en lite mer stomp-poppig sak medan *I Sent Away* är en nervigare och mer angelägen låt i härlig Violent Femmes-stil. *Seven Fingers* känns också som skogsrock i den grovt tillyxade skolan medan *The Tale of Lonesome Fetter* är en popbagatell. Albumet avslutas med härligt stökiga *When They Come to Murder Me* där Black Francis blandar ond bråd död med fina harmonier i refrängen. Sânt som han är bra på. Det är sânt han borde fokusera på som artist.

GARY LANDSTRÖM

SASCHA FUNKE

Mango
BPITCH CONTROL/DOTSHOUSE

GGGG

De senaste sex åren har Sascha Funke varit Ellen Alliens bolag Bpitch Control trogen. Förutom några tidiga släpp på Kompakt och Cadeaux är det här han byggt hela sin karriär. Något ovanligt i technovärlden, där artister byter bolag oftare än rappare byter juveler.

Men varför experimentera? Sascha Funke har varit en lika stor tillgång för bolaget som det varit för hans karriär. Med melodisk pop-pig inriktning har han hela tiden sett till att få till hittar med sina tolvor och album.

Det lär inte bli annorlunda med *Mango*. I nio låtar trycker Sascha Funke på melodiknappen och gör små glittrande technostycken som vibrerar av liv. Från mer dansgolvsvänliga *Double-Checked* och *We Are Facing the Sun* till ambienta vilopausar som *Summer Rain* är det hela tiden det melodiosa som sticker ut. Det understryks av att det elektroniska soundet också piffats upp av pianon, stråkar och (tyvärr) elgitarrer.

Helhetsintrycket är starkt. Man kan kalla det hemmasittartechno, bilåkartechno eller som en kompis brukar säga: vuxentechno. I vilket fall som helst är detta stark technomusik som bryter sig ur det vanliga dansgolvstänkandet.

MATS ALMEGÅRD

THE GUTTER TWINS

Saturnalia
BORDER

GGGGG

Greg Dulli har kallat The Gutter Twins för ett "satanic Everly Brothers", och jag tror att jag kan hålla med. Debutalbumet från Greg Dulli (The Afghan Whigs/The Twilight Singers) och Mark Lanegan (Screaming Trees/Queens Of The Stone Age och en lysande solokarriär) är en kombination av allt de gjort förut omstött till något helt nytt.

Vad som slår en mest dock är hur väl deras röster faktiskt funkar tillsammans. Lanegans djupa, heta stämma med Dullis högre raspiga. Men också vilket jättekliv de tagit som låtskrivare. Visst man kan höra ekon från bådas karriärer, men samtidigt låter det inte likt nåt de gjort förut. *All Misery/Flowers* är en hypnotisk, malande sång med ett enormt textsjok som Lanegan maler fram som en ung Dylan, medan de österländska rytmerna byggs upp i bakgrunden. *Idle Hands* är en riktig rockrökare med ylande gitarrer och cellos som hugger fram och tillbaka. Men höjderen är avslutande

Front Street, en vacker och suggestiv ballad som kan vara det raste och mest öppenhjärtiga som Dulli någonsin sjungit, och med Lanegans mullrande i bakgrunden är den bortom stark.

Det här kommer att bli så bra live, jag kan knappt vänta. Som det ser ut nu kommer *Saturnalia* att hamna väldigt högt upp på min årsbästaista.

MATHIAS SKEPPSTEDT

HEAVY TRASH

Going Way Out With Heavy Trash
CRUNCHY FROG/PLAYGROUND

GGG

Det enklaste sättet att beskriva den musik som fyller dessa belevade musikers andra studioalbum är med hjälp av orden intensiv och svänglig bluesrock. Men egentligen är det ju inte så enkelt. Egentligen går det mycket djupare än "bara" bluesrock.

Jon Spencer (Blues Explosion) och Matt Verta-Ray (Speedball Baby) har här brutit ner och pusslat ihop välkända takter och toner från den amerikanska musiktraditionen och kryddat allt med en rockabilly likt den som senast hörts lämna Nisse Hellbergs studio.

Tyvärr finns det en tendens att det hela emellanåt går över styr. När Spencer och Marta-Ray för sig med bluesrocken i centrum och toppar blandningen med inslag av rockabilly är resultatet minst sagt bra. Men när rockabilly får en allt för framstående roll i låtar som *You Got What I Need* klarar slutprodukten inte riktigt av att stå på egna ben. Den blir mest som ett passande tillbehör för en klassisk Cadillac eller något liknande.

Albumet överraskar dock när medlemmarna låter en annan genre ta över. *I Want Oblivian* låter ungefär som att en hybridrabbad rockabillyfigur under våren 1977 fick för sig att han skulle mixa samtiden med dåtiden, rakt av. Det både funkade och blir en snygg motpol till *Double Line*, min personliga favorit på denna annars ojämn platta.

JOAKIM ANDERSSON

HELLSONGS

Hymns in the Key of 666
PLAYGROUND

GGGG

Svenska Hellsongs släpper nu sin första fullängdare, men de är redan omsusade. Främst är det versionen av *Run to the Hills* som fick ryktet om Hellsongs stillsamma lounge metal att börja rassla, och än lär det inte sluta. *Hymns in the Key of 666* är ett album med vackra versioner av betydligt mer högljudda låtar som exempelvis *We're Not Gonna Take it*, *Rock the Night* och redan nämnda *Run to the Hills*. Finstämda arrangemang och sångerskan Harriet Ohlssons vackra röst lockar bort tankarna från verkligheten och gör lyssnandet till en liten njutning.

MARIA PETERSSON

HORRORPOPS

Kiss Kiss Kill Kill
HELLCAT/BONNIERAMIGO

GGGG

Hur coolt som helst. Denna dansködda trio är en respektlös och kaxig skara och de lirar en rivig och övertygande hybrid av punk, rockabilly, surfrock, garage och ska. Tidlös rock'n'roll som fokuserar kring sångerskan och tillika kontrabasisten Patricia Day.

De flirtar med gamla skräck- och undergroundfilmer från 1950-, 60- och 70-tal.

LUGER PRESENTERAR

LOW (US)

7/4 STOCKHOLM, SÖDRA TEATERN

8/4 OSLO, ROCKEFELLER

9/4 KÖPENHAMN, VEGA

COHEED & CAMBRIA (US)

9/4 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

LYKKE LI & EL PERRO DEL MAR

10/4 STOCKHOLM, SÖDRA TEATERN

11/4 LUND, MEJERIET

12/4 GÖTEBORG, DRAGEN

FLER DATUM PÅ WWW.LUGER.SE

BILLY BRAGG (UK)

12/4 STOCKHOLM, SÖDRA TEATERN

BLONDE REDHEAD (US)

11/4 MALMÖ, DEBASER

13/4 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

THE POSIES (US)

13/4 STOCKHOLM, KÄGELBANAN

14/4 GÖTEBORG, PUSTERVIKSBAREN

15/4 MALMÖ, KB

THE GUTTER TWINS (US)

15/4 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

PIERCED ARROWS (US)

25/4 GÖTEBORG, STICKY FINGERS

26/4 LUND, MEJERIET

27/4 STOCKHOLM, DEBASER SLUSSEN

EINSTÜRZENDE NEUBAUTEN (DE)

26/4 GÖTEBORG, TRÄDGÅR'N

27/4 STOCKHOLM, BERNS

SEBADOH (US)

1/5 KÖPENHAMN, PUMPEHUSET

2/5 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

3/5 MALMÖ, KB

EXPLOSIONS IN THE SKY (US)

5/5 STOCKHOLM, KÄGELBANAN

6/5 MALMÖ, DEBASER MALMÖ

FÖR INFO OM DESSA SAMT FLER TURNÉER,
ÅLDERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER &
KONSERTER SE WWW.LUGER.SE

LUGER

skivor

Alfred Hitchcock möter Russ Meyer. Och de lyckas kombinera musikaliska polariteter som Siouxsie & The Banshees och Lords Of The New Church med Stray Cats, Cramps, Madness och Dick Dale. Utkomsten blir helt fenomenal när de omvandlar så mycket olika intryck till helt nya uttryck. Genom att låta allt smälta samman i deras moderna häxkittel lyckas Horrormusik vara spännande och oförutsägbara, men samtidigt självklara.

CARL THUNMAN

JANET JACKSON

Discipline
DEF JAM/UNIVERSAL

GG

Lillsyrran Jackson har hårdbantat, dragit på sig glittriga kläder och ännat skvalpop-r'n'b-arenan igen, bara för att göra mig besviken. För detta är ytligare och mer meningslös modern musik (producerad av Rodney Jerkins och Jermaine Dupri) än vad jag tål.

Visst är det också så att när Janet's musik blir lika tillrättalagd och utslätad som hennes ansikte så är det svårt att ens underhållas. Hon sjunger om kärlek utan att jag tror på henne, hon fejkar sexighet både fysiskt och artistiskt och jag längtar efter artister av kött och blod. Detta är problematiken Janet (och hennes artistsläktingar också för den delen) utsätter sig för när hon förvandlar sig till en seriefigur. Mänskligheten och hjärtligheten i den artistiska karaktären måste återerövas och det åstadkommer inte *Discipline*.

GARY LANDSTRÖM

MARKUS KRUNEGÅRD

Markusevangeliet
UNIVERSAL

GGG

Markus Krunegård, som du kanske känner igen från Laakso och Hets, släpper soloalbum med det ödmjuka namnet *Markusevangeliet*. På skivan finns många starka låtar, *Ibland gör man rätt, ibland gör man fel* och *Den som dör får se*, är rent ut sagt skitbra. Det påminner en smula om Laakso men är poppigare, mer självdestruktiv och på svenska. Det här är ett album i gräskala, mörk men vacker, där texterna mestadels handlar om ångest, fyllor och slutet på kärlekar.

När den är som bäst kopplar evangeliet ett hårt grepp om hjärtat men lika ofta slås jag av känslan att det kunde ha varit bättre. *Markusevangeliet* är en riktigt bra skiva, tyvärr är den alldeles för ojämn för att jag ska ge den mer än en trea. Det kanske är lite snålt, men jag känner på mig att det ligger både fyror och femmor och väntar i Markus framtid.

LISA ANDERSSON

LOUIS XIV

Slick Dogs and Ponies
PINAPPLE/WARNER

GGGG

Mig, mig, mig, mig – det är allt jag egentligen vill prata om. Så skriver Louis XIV på sin myspace-sida och det är först då jag inser att jag tycker att deras musik låter både självmedveten och egocentrisk. På ett bra sätt.

Louis XIV verkar inte ha något behov av att göra lättlyssnad musik utan låter den spreta både hit och dit. Samtidigt vill de göra snygga grejer och städar upp bland sina musikaliska ostygrigheter. Louis XIV provocerar lite, men de gör det snyggt och resultatet blir ett album som är varierat men sammanhållet. Men ibland går variationen över till att bara vara ett ojämnt låtmateriell.

På *Slick Dogs and Ponies* finns upptempo, ballad, fest och allvar. Louis XIV låter egna utan att för den sakens skull bli otillgängliga och det är skönt att få lyssna på.

MARIA PETERSSON

MIKAEL MALMBORG

Through the Soil
EGENPRODUCERAD

GGGG

Månadens fynd nummer två: nykläckt singer/songwriter från Jönköping. Mikael Malmborgs debut är en genomsympatisk skiva som ekar av Elliott Smith, Christian Kjellvander och Kristofer Åström. Malmborg har skrivit tio folkpopsånger med smått fantastiska melodier. Höjdpunkter är delikata *Be Happy My Girl* och *Finite Time* som låter som en Broder Daniel-sång tolkad av, öh, Mikael Malmborg. Det finns faktiskt inte en svag låt på *Through the Soil* och rimligtvis borde Jönköping vara för litet för Malmborg inom en snar framtid.

NILS KARLÉN

MATANA ROBERTS QUARTET

The Chicago Project
CENTRAL CONTROL/BORDER

GGGG

I rollen som en av den nya skolans infödda saxofonister är hon redo att blåsa världen i bitar för att sedan tejpa ihop den igen med sitt taggiga guldvapen. Musiker från en rad kända hjärnskrynkare (bland annat Tortoise, Prefuse 73 och Town And Country) – tillika nära vänner – har friat till Matana Roberts i hopp om att få utrymme som hennes kompmusiker. Och fått ja. Samtidigt är hon själv eftertraktad och har bland annat improviserat åt Godspeed You! Black Emperor.

De nio kompositionerna på *The Chicago Project* är tätt sammanhängande. Oftast bygger de på återkommande motiv, vilket är bra som en trygg bas att utgå ifrån. För när de senare exploderar i frijazzutsvävningar kan man lätt gå vilse längs de vindlande tunnlarna. Fröken Roberts ingiuter verkligen känslan av att hon är sammanvuxen med sitt instrument. Det som kommer ut känns, det lever, andas och måste få utlopp.

Arrangemangen är delvis komponerade i förväg, men ibland endast konceptuella och tolkade av kvartetten – vilket naturligtvis utför en perfekt grogrund för improvisation och fantasi.

Räds icke att utvidga ditt sinne!

CHRISTIAN THUNARF

MESHUGGAH

ObZen
NUCLEAR BLAST

GGG

Man har alltid höga förväntningar på en ny Meshuggah-platta och de levererar nästan alltid, så även denna gång. *ObZen* är en rakare och hårdare platta, mer av ett steg bakåt än ett steg framåt, och jag skulle bli förvånad om inte många fans gillar det. Det luktar gammal trash och speed metal, givetvis filterat genom Meshuggahs egen rytm och draget genom norra halvklottets torraste gitarrljud.

Combustion börjar stenhårt med högt tempo och ett riff som sätter sig. Strax därefter kommer *Bleed*, kanske skivans vassaste spår, en stenhård manglande sak som kommer att krossa det mesta som släpps i år. Som avslutning på plattan ligger nio och halv minut långa *Dancers to a Discordant System*, ett försök till episk prog som bara funkar sådär. Emellanåt är det lysande och emellanåt haltar det. Som helhet är det dock en riktigt bra platta, det enda som drar ner betyget är att jag känner att de verkligen var på väg nästans oerhört intressant med 2005 års *Catch Thirty Three* och istället för att bygga vidare på det känns det som att Meshuggah för första gången blickar bakåt istället för framåt.

MATHIAS SKEPPSTEDT

MINISTRY & CO-CONSPIRATORS

Cover Up
SPD/AFM

G

Här råder visst total lekstuga hos ministeriet? Industri-ikonerna Ministry har tydligen passerat så långt förbi sitt bäst före-datum att tiden är mogen att "ha kul" och "spela in lite gamla godingar". Allt inpackat i sedvanlig väsande, fräsande, vitglödad ljudbild.

"Cover Up" är THE Ministry party-album", enligt Al Jourgensen. Fine. Hejda nu din tanke innan den går: "med klassiker som *Under My*

Thumb, *Roadhouse Blues* och *Lay Lady Lay* kan man ju inte misslyckas". Jo – om man massakrerar dem och gör stäuppkomik av det hela. Det är ju så att man föredrar lokala coverbandet på krogen.

Endast för die hard-fans av Ministry.

CHRISTIAN THUNARF

MISS KITTIN

BatBox
NOBODY'S BIZZNESS/BORDER

GGGG

Här har vi nog en av mina kandidater till årets tio-i-topplista. Miss Kittin, DJ och musiker från Frankrike, släpper nu sitt andra soloalbum, *BatBox*. Kittin visar med både text- och musikaliska influenser på en klar utveckling från debutalbumet *I.Com* från 2004. *BatBox* är grymt bra och visar på karaktär och integritet från Kittin själv, som skrivit och producerat i princip allt material (vissa spår är samproducerade med Pascal Gabriel). Materialet till skivan är framvasat under Kittins två års långa turnerande med *I.Com*-skivan på klubbar runt om i världen. Kittin själv kallar turnén och inspirationen till det nya albumet för hennes "uplifting journey through change".

Texterna är överlag enkla och utgörs av små rader som blandas med gothispirerad electromusik och artificiella ljudlandskap. Kombinationen av Kittins röst och hennes texter är klockren. På *Grace* beskriver Kittin gissningsvis sitt musikaliska uppvaknande och gör det i form av en elgitarr, snygga syntljöd och eko-effekt på rösten: "I hear the base/Like a fist in my face/Touched by grace". *Sunset Strip*, med en text som känns självbiografisk och som börjar med raderna "This is a story of a postmodern youth...", utgör en självklar hitvarning av skivans totalt tretton spår. Vissa spår har en hårdare teknokaraktär och i *Barefoot Tonight* är det tungt värre. *Play Me a Tape* och *Solidasrockstar* bjuder på mer ambienta toner och i *Pollution of the Mind*, som är ett av mina favoritspår, skulle jag gärna dansa, softa, köra bil eller hitta på något annat skoj till. En textrad lyder: "Pollution of the mind/Let's be deaf and blind/Sometimes/Pollution of the human kind". Jag diggar *BatBox*!

KARIN KNAPE

MOB

The Greatest Enemy
EGENPRODUCERAD

GGGG

Aningen svårkategoriserad hårdrock av det melodiska snittet där efterhånga refränger är en starkt bidragande orsak till det höga betyget. Vidare förtjusar jag av det maffiga ljudet och Fredrik Notlings pricksäkra stämning. Ingen låt är direkt dålig men *Anger Management* och titellåten, som för övrigt gästas av Ola Salo från The Ark, tilltalar mig bäst.

ROGER BENGTSOON

MOBY

Last Night
EMI

GG

Med skivan *Play* skaffade sig Moby inte bara en extremt mycket större publik än tidigare. Han räddade också anrika skivbolaget Mute Records från att gå i konkurs. Skivan sålde fenomenalt. 1999 kändes det helt rätt att samla soulklassiker och lägga på ett beat. Hur många caféer som körde skivan på repeat i början av 2000-talet går inte att uppskatta.

KAIZERS ORCHESTRA

Maskineri
NATIONAL/BONNIERAMIGO

GGGGG

Norska Kaizers Orchestra som kallar sig Skandinavien näst största rockband (efter Kent) försätter att målinriktat mangla fram på den speciella men sköna norska dialekt "järska".

Maskineri är deras fjärde platta och precis som på de tidigare albumen spår de ut kaxig rock med inspiration från östeuropeisk folkmusik vilket har bidragit till deras säregna stil. Trots att det är en hel del komplexa låtstrukturer är det inte svårt att fastna för dessa låtar. Mycket attityd och oförutsägbara rytmer ger ett underbart gung som är det mest medryckande jag hört på länge. Dessa nio män har dessutom gjort sig kända för att vara ett enastående liveband, och efter att ha lyssnat på

Maskineri måste jag säga att jag blir väldigt sugen på att se vad ett liveframträdande kan ha att erbjuda.

Plattan som har ett slags filmiskt sound håller hög nivå från början till slut med en del riktigt läckra höjdpunkter, bland andra *9 mm* och *Bastard Sønn* som är helt tokgyrma. Enligt mig har de redan gått om Kent.

MIKAEL MALMBORG

KULTURBOLAGET, LIVE NATION & PK MUSIK PROUDLY PRESENT

METALTOWN

FRIHAMNEN GÖTEBORGS 2008

IN FLAMES (S) Nightwish (FIN)

CHRIS CORNELL (US) | MONSTER MAGNET (US)

CAVALERA CONSPIRACY (US) | BULLET FOR MY VALENTINE (UK)

DIMMU BORGIR (NO) | OPETH (S) | DANKO JONES (CAN)

SOILWORK (S) | KILLSWITCH ENGAGE (US) | AMON AMARTH (S)

CLUTCH (US) | DARK TRANQUILLITY (S) | CONVERGE (US) | JOB FOR A COWBOY (US)

SONIC SYNDICATE (S) | NIFELHEIM (S) | WITCHCRAFT (S)

DIE MANNEQUIN (CAN) | DEAD BY APRIL (S)

FLER BAND TILLKOMMER! MER INFO HITTAR DU PÅ: WWW.METALTOWN.SE

FRIHAMNEN GÖTEBORGS 27 & 28 JUNI

BILJETTER: Ticket 077-170 70 70, www.ticket.se samt alla ATG-ombud. INSLÄPP 12.00 • 3 SCENER
www.livenation.se | www.pkmusik.se | www.kulturbolaget.se

CLOSE-UP

Sweden Rock Festival

4-5-6-7 JUNI 2008 SÖLVESBORG

HITTILLS KLARA BAND

JUDAS PRIEST... DEF LEPPARD... POISON...

WHITESNAKE... TRIUMPH... DISTURBED...

BLUE ÖYSTER CULT... AVANTASIA...

ACE FREHLEY... SAXON... HANOI ROCKS...

ELECTRIC LIGHT ORCHESTRA...

former members of ELO and ELO part II

MINISTRY... CARCASS... AT THE GATES... TESLA...

RATT... APOCALYPTICA... SATYRICON...

SEBASTIAN BACH... COHEED & CAMBRIA...

TESTAMENT... JOE SATRIANI... PICTURE...

LIZZY BORDEN... DERRINGER... SABATON...

DARE... HAVANA BLACK... MUSTASCH... MUCC...

ULI JON ROTH... BLACK STONE CHERRY...

SHAKIN' STREET... PRIMAL FEAR... AIRBOURNE...

FASTWAY... GLYDER... VOLBEAT... GOTTHARD...

HENSLEY/LAWTON & LIVE FIRE... PRIMORDIAL...

THE BLUES BAND... SIR LORD BALTIMORE...

ELÄKELÄISET... AXEWITCH... BONAFIDE...

H.E.A.T... AVATAR... ASTRAL DOORS... NEGATIVE...

FIVE FIFTEEN... VIVIAN... SONIC SYNDICATE...

www.swedenrock.com

BILJETTER KÖPER DU ENDAST ONLINE VIA VÅR HEMSIDA

För information om biljetter och festivalens sponsorer: www.kulturbolaget.se, Call Center: 0894 309319

Kupstatistika: Tel: 0450-31735, E-mail: sales@swedenrock.com

All information hittar du enkelt på: www.swedenrock.com

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

**Pressa eller kopiera? CD
eller DVD? Eller duodisc?**
Vi har allt för ditt CD projekt.

NY WEBB!

www.cmmgroup.se

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

KULTURBOLAGET, LIVE NATION & PK MUSIK PROUDLY PRESENT

NOFX (US)

MIDNIGHT CROWN

BAD RELIGION (US)

FLOGGING MOLLY (US) TIGER ARMY (US)

MODERAT LIKVIDATION (S) NO FUN AT ALL (S) RANDY (S)

THE HIGH HATS (S) TYSTA MARI (S)

FRIHAMNEN GÖTEBORGS 26 JUNI

BILJETTER: Ticket 077-1707070 WWW.TICKET.SE SAMT ALLA ATG-OMBUD: WWW.LIVENATION.SE - WWW.PKMUSIK.SE - WWW.KULTURBOLAGET.SE

FLER BAND TILLKOMMER! - WWW.WESTCOASTRIOT.SE

CLOSE-UP

FLIPPER

Live Target Video 1980-81
MVD

GGGG

Flipper var bandet som lät lite mindre hårda än alla de punkband som fanns i USA i början av 80-talet. De såg inte punk ut och de napade inte helt på den aggressiva och snabba hardcore som spelades utan körde sin egen grej, segare, mer noise och med fler inslag från andra genrer. Kurt Cobain var kanske deras mest kända fan och nyligen har Krist Novoselic gått med i bandet som fortfarande turnerar.

Framsidan på den DVD av videoinspelningar som ges ut av MVD känns väldigt oofficiell och jag hade inga stora förhoppningar på kvaliteten. Så jag blir smått överraskad att den håller ganska hög standard. De klassiska låtarna som *Ha, Ha, Ha* och *Sex Bomb* är inkluderade och vill man få en överblick av ett av Amerikas mest inflytelserika punkband har man hittat rätt.

ALEXANDRA BENGTSSON

AMERICA

Live in Central Park 1979
EAGLE/PLAYGROUND

GGGG

New York 1979. Vilken spännande tid det måste ha varit. En punkscen som började etablera sig och gryende hiphopditt. Regissören och filmaren Peter Clifton som tidigare gjort Led Zeppelins makalösa *The Song Remains The Same* och *The Punk Rock Movie* där både The Clash och Sex Pistols medverkar slår till med ett till litet mästerverk. En livekonsert med sina personliga favoriter och mjukis-rockarna America. Läser man det så låter inte vidare spännande. Men Americas musik och bilderna från 1979 gör den här DVD:n till mycket mycket sevärd trots att det inte finns något extramaterial, en grym livekonsert räcker ibland mer än väl. America, ett band med riktiga supermusiker. Dewey Bunnell och Gerry Beckley, två fantastiska låtskrivare och överjävliga sångare som ger ordet rött en ny betydelse. Gillar du fyrstämig körsång och Beach Boys-influerade gitarrpoplåtar är America dina nya husgudar. Som sagt, man skulle vart med då.

PER LUNDBERG GB

Men med både *18-* och *Hotel-*albumen emellan dagens *Last Night* och *Play* är det faktiskt rent ut sagt förvånande att Moby framhårdar med sitt standardrecept. Med få undantag (rappare, inhyrda sångerskor och egen sång) kör nämligen Moby vidare med sin formel. Urvattnat är bara förnamnet. Och ändå kommer *Last Night* snurra i CD-spelare både på gym och caféer. Förmodligen kommer dock ingen att lyssna. *Last Night* är bara något rytmiskt att ha i bakgrunden. Bra mycket mer störande än ambient dock – eftersom Mobys klistrigt sockersöta refränger ber på sina bara knän om att bli hörda. Mobys inställsamhet fick honom att sälja miljontals skivor, tyvärr är det samma inställsamhet som gör att man nästan uppskattar att Eminem en gång i tiden ville släppa lös Obie Trice för att ge Moby en omgång.

MATS ALMEGÅRD

NICK CAVE & THE BAD SEEDS

Dig, Lazarus, Dig!!!
MUTE/EMI

GGG

Heter man Nick Cave har man mycket att leva upp till. Efter 13 soloalbum och en liten hög med klassiker som medlem i The Birthday Party på 80-talet har Cave skapat en egen liten genre. Svarta texter om ond bråd död, religion och kärlek till den lösa, slarviga musiken som världens bästa kompband The Bad Seeds skapar har blivit hans grej. Och med en sådan katalog bakom sig är det lätt att bara lägga sig vid poolen, beställa in drinkar och skriva en platta med vänster hand. Som tur är har Nick Cave aldrig varit den där pool-typen.

Dig, Lazarus Dig!!! är det åtta man starka bandets 14:e platta och som sådan är det en av de bästa på länge. Den känns lösare i konturerna, slappare och mera upplyftande. Pianot som dominerat så länge i Nicks värld är nästan helt borta och först och främst ersatt med en smutsig och stökig orgel, men också med mer gitarrer, det märks att Grinderman inspirerat bandet. Själv sjunger inte Cave så mycket som han predikar sina långa texter utan att andas över den luftiga ljudbilden. Det finns flera rena rocklåtar och inga ballader på den här plattan och *Albert Goes West* har till och med doo-ah-körer och distade tre-ackordsriff, en riktigt vass låt.

Night of the Lotus Eaters är uppbyggd runt en enkel basloop som sakta byggs på med andra instrument medan Nick mäsar över den – riktigt bra. *Lie Down Here* är en annan riktigt bra låt med en extra stökig gitarr och en väldigt effektiv melodislinga på piano där The Bad Seeds hela tiden körar bakom Nick.

Hade det inte varit för den omänskliga hög med klassiska album som Nick Cave har bakom sig skulle jag ge *Dig, Lazarus, Dig!!!* en fyra, men i jämförelse kan det bara bli en trea, dock en väldigt stark sådan.

MATHIAS SKEPPSTEDT

OPERATOR PLEASE

Yes Yes *Vindictive*
BRILLE/BORDER

GGGG

Det här är Yeah Yeahs korsat med Juliette & The Licks. Det gnälliga skriket från Karen O finns där i Amandah Wilkinsons sång, precis som Juliette Lewis rockkänsla. *Yes Yes Vindictive* är en blandning av punkiga rocklåtar, eller rockiga punklåtar om man hellre vill, och lugnare melodier med stråkar. En blandning som otippat nog fungerar väldigt bra. Dock blir

jag väldigt förvirrad när rösten på vissa lugnare stycken, som i *Two For My Seconds*, blir förvånansvärt likt Britney i början på sin karriär.

Det här är kaxigt, det är snyggt och mycket bättre än vad jag trodde att det skulle vara. Höjdpunkter är *Get What You Want*, *Ghost* och fantastiska titeln *Just a Song About Ping Pong*.

JENNY BRINCK

OPHIOLATRY

Transmutation
FORCES OF SATAN/SOUND POLLUTION

GGGGG

Norska plateselskapet Forces of Satan bildades det skojfriska datumet 6 juni 2006. En av deras första gärningar var att kamma hem brasilianska Ophiolatri, vilket är svinkul för oss som vill bedöva oss med extremmetall. Plattan *Transmutation* är debutlivstecknet på detta samarbete. Den är 32 minuter lång, uppdelat på 16 spår. Precis lagom.

Ophiolatri spelar i samma ljudgenre som Nile. Det innebär att de 1) kan hantera gitartekniken som krävs för extremmetall och 2) lyckas få fram melodiska gitarrpartier inom ramen för sin genre. Detta blandar de ihop med "madnezz and effects" enligt hemsidan. Men lugn, de tokiga ljuden är bara med då och då, och de tillför atmosfär snarare än madnezz.

Transmutation är snabba trummor, gurgel-sång och väggar av dist. Och det är bra. Sinnessjukt bra. Vassa spår att lobotomera sig med är *Sub-race*, *Parricide* och *Nominating the Oxen*.

TORBJÖRN HALLGREN

JOAN OSBORNE

Breakfast in Bed
TIMELIFE/BONNIERAMIGO

GG

13 år har passerat sen Joan Osborne regerade etern med brottarhiten *One of Us*, men hon har sedan dess fortsatt att verka i det tysta och i och med *Breakfast in Bed* släpper hon nu sin tredje coverplatta i rad.

Fast det är egentligen ingen renodlad coverplatta för här rymms faktiskt även fyra egenhändigt skrivna låtar. Precis som på sex år gamla *How Sweet It Is* så handlar det om nedtonade och självfyllda tolkningar av klassiska soul- och rocklåtar. Tyvärr blir det

lite väl nedtonat och finputsat mellan varven och halvvägs in i plattan tappar jag både fokus och intresse. Det som börjar bra med självfyllda och kraftfulla tolkningar av *Midnight Train to Georgia* och *Ain't No Sunshine* flummar sen ut i ett enda stort balladtrask. Med undantag för de två sistnämnda numren och livetagningarna av svängiga *Heatwave* och *What Becomes of the Brokenhearted* så är det här en skiva jag skulle klara mig utan.

Inte heller hennes egna kompositioner lyckas på nåt sätt sticka ut från denna jämntjocka massa av låtar. Jag önskar istället att hon kunde återknytta kontakten med Eric Bazilian från debutskivan och gå tillbaka till rötterna igen. Det som dock slutligen räddar helhetsbetyget är Joans sångröst som avslöjar ett register vi aldrig kunde ana i *One of Us*.

THOMAS RÖDIN

ANDERS PERSSON & CARL SMITH

Anders Persson & Carl Smith
CAPITOL/EMI

GGGG

Jag har precis börjat inse att Hästpojken debutskiva är det bästa som hänt Sverige sen mjukglassen lanserades, när Anders Perssons & Carl Smiths självbetitlade skiva plötsligt landar på mitt bord. Och här mina damer och herrar så har vi ytterligare en utmanare till titeln årets svenska debutant.

Med låtar som andas Bo Kaspers, Lasse Lindh och inte minst Håkan Hellström så lyckas man slå an nånting hos mig som jag inte riktigt kan förklara. Jag tror det helt enkelt är så att det känns så äkta och sårbart att man liksom inte kan värja sig mot det. Hade man sjungit på engelska så är jag inte alls lika säker på att jag känt lika starkt för det, men nu blir det så direkt och ärligt så att jag verkligen lever mig in i berättelserna. Det är lite som att tjuvläsa en hemlig dagbok. Samtidigt som det känns alldeles för intimt och personligt, så vill man bara veta mer och mer.

Efter att från början ha träffats under en ettårig utbildning för vismusiker så har duon här närmast sig ett mer poporienterat sound, som säkerligen kommer tilltala både dagens tonåriga popsnören och de 70-talister som växte upp med Jakob Hellman. En smakfull produktion signerad Johan Lindström och

WILLIE NELSON

Moments of Forever
UNIVERSAL

GGGG

Efter mer än 50 år i branschen så fortsätter den gamle countryhjälten Willie Nelson alltjämt att spotta ur sig minst ett nytt album per år. Och det som imponerar mest är väl att han alltid lyckas hålla så jämn och hög kvalitet på sina alster. Genom åren har han provat på att korsbefrukta sin patenterade outlaw country med en mängd olika musikstilar, men på *Moments of Forever* håller han sig till en ganska traditionell countrystil. Eget material blandas vilt med specialskrivna låtar och covers, men man lyckas ändå i slutändan sammanfoga det hela till ett homogent album. Det känns förvånansvärt vitalt och svängigt för att komma från en snart 75-årig marijuana-rökande farbror. Soundet påminner lite om Chris Isaak eller för all del Mark Knopflers senaste plattor, fast med mera liv och

nyfikenhet. Allra bäst blir det i inledande *Over You Again*, vackra balladen *I'm Alive* och covern på Dave Matthews grymma *Gravedigger*. Återstår bara för mig att konstatera att trots allt vatten som flutit under broarna och alla artister som kommit och gått sen Willie Nelson startade sin musikkarriär 1956, så är han alltjämt kvar där uppe bland den yttersta musikeliten. Varför inte satsa på ett samarbete med demonproducenten Rick Rubin nästa gång Willie?

THOMAS RÖDIN

SWEDEN'S FINEST RETURN WITH A BRAND NEW EP!

IN FLAMES

THE MIRROR'S TRUTH

OUT NOW!

WWW.HEADBASTARD.COM
WWW.INFLAMES.COM
WWW.MYSPACE.COM/INFLAMES

FEAT. 3 NON-ALBUM TRACKS!

AVAILABLE ON CD WITH POSTER BOOKLET AND LTD. EDITION 12" PICTURE DISC!

MIXED BY TOBY WRIGHT (METALLICA, KISS, SLAYER, KORN AND MANY MORE) AND ROBERTO LAGHI!

THE BEST MESHUGGAH RECORD SINCE THE LEGENDARY "DESTROY ERASE IMPROVE"!

MESHUGGAH obZen

LIMITED CD IN SLIPCASE AVAILABLE!

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

NUCLEAR BLAST

pre-listening, merchandise and more:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 1150 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... order free at
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. 07162-928026 - Fax 07162-24554 - email mailorder@nuclearblast.de

NYA ALBUM MED ESKOBAR & ANE BRUN

119:-

119:-

KÖP SIGNERADE EX. HOS OSS

DE SIGNERADE ALBUMEN FINNS ENDAST I BEGRÄNSAD UPPLAGA.
ALLTID 24 TIMMARS LEVERANS (VARDAGAR) PÅ LAGERVAROR!

WWW.MEGASTORE.SE
EN STOR BUTIK PÅ NÄTET

Peace DP-24EA-5, Acryl-kit - hård attack och fet ton! Kolla jam.se

Acryl-kit av bästa klass!

Chrome!

Peace DP-22DB-5, kolla in allt på jam.se

HIWATT G100 112 R
100W RMS, 12" 2-kanals combo med Clean och Overdrive kanaler, reverb. Kolla www.jam.se

3.495:-

3.895:-

DJ paket

Jlabs TwinCDmix DJ-paket
Dubbla CD-spelare m optisk/koax
spelar även CD-R, 1-bitars D/A
10 Direkt-knappar för snabb
navigering, JOG-hjul, kolla jam.se!

DEMOLITION MAX!

Dubbla golvpukar! Finns även i knallgul finish.

4.795:-

Peace Manhattan, DP-MHTK
Cocktail-kit med separat baskagge & vinvel samt 10" puka & två cymbalar.
Kolla även modellen med eldstämmor på jam.se

5.170:-

NOVATION XIO specialdeal

ALLT-I-ETT:
MIDI-klavatur
Ljudkort med mikingång och 48V fantommatning.
Controller, Effektprocessor och Synthesizer
Xio 25 (3.995:-) NU 2.595:-
Xio 49 (4.995:-) NU 3.195:-

AdrenaLinn III

2.995:-

Roger Linn har skapat denna unika box.
- en lättanvänd gitarreffekt, looper, multieffekt, trummaskin osv. med ett helt unikt tänkande.

Peace Slim, DP-225 Slimmat kit som tar liten plats. 6x22 baskagge, 4,5x10 & 4,5x13 häng, 5,5x16 golv, 3,5x14 vinvel inkl stativ 3.090:-

XM - Digital-trumkit
med perfekt spelkänsl! Nu på REAL!
Tex XMZ på bilden här:
5.995:-
3.995:-
Kolla mer om dom på www.jam.se

ELGITARRPAKET

Vårt mest sålda elgitarrpaket kostar bara 1.295:- och allt du behöver ingår i priset. Elgitarrarna är en LP-kopia som finns i Black eller Sunburst. Den har två humbucker pickupar, kapslade stäm-skruvar och håller bra klass.
Förstärkaren är på 10W och har omkopplare för dist.
En gigbag, kabel & axelband ingår också men syns ej på bilden.
BURNOUT LP-Kit 1.295:-

2.495:-

inkl stol & cymbaler!

Strömring?

Ström till dina effektpedaler!

Alctron AC2DC. Kablar för 10 pedaler ingår och den här burken orkar driva alla dina effektpedaler. AC2DC lämnar 500mA till dom 8 uttagen med 9VDC, 500mA till 12V ACm 500mA till 12V DC. Den bästa strömförsörjningen har omkopplare för ON/OFF.

795:-

Ingen falsksång!

TC-Helicon VoiceTone Correct
korrigerar din sång i realtid!
Sjung med perfekt pitch både live och i studio.
Kolla in denna och fler TC-modeller på www.jam.se

3.495:-

Vi gillar syntar!

Sveriges största sortiment av analogsyntar - nytt & begagnat hittar du på Roslagsgatan 14 i Stockholm. Vi har allt annat med tangenter också - titta in!

Bästa stämman!

Jlabs CT-11 är en helt suverän stämlapp som funkar till i stort sett alla instrument. Fäst den med "klädnypan" som har en kontaktkim inbyggd så den störs inte av bulning miljö. CT-11 visar tydligt ton samt om du ligger högt eller lågt. Displayen väder färg från rött till grönt när du ligger rätt. A0 - 8C. Stämmer Gitarr, bas, ukelele, fiol, mandolin, rubbett!

195:-

Trött på tunga gurar?

Då skall du absolut prova Eagle Ultra Light Player som har kropp i indonesisk extra lätt mahogny. Skönt när man står på scen.

4.495:-

Ultra Light Player finns i flera utföranden Kolla jam.se!

RAZOR

RAZOR Vulture Vee VS
Dubbla humbuckers, mahognykropp.

OBS! Formsydd gigbag ingår. Vi köper direkt från fabrik, därav det låga priset!
2.795:-

3.995:-

En helrörstopp som låter kalast! Omställbar 7/15W Class A = bra tryck. Funkar överallt. Kolla jam.se

Bra gitarr - lite pengar! 895:-

JJ LABS

JJlabs 0815Active är på 600W RMS och kostar bara 8.995:- komplett med stativ! Lätt att transportera och bra tryck för pengarna. Kolla jam.se

8.995:-

Digitalisera din skivsamling!

1.395:-

Med nya GEMsound GT-USB är det lätt som en plätt - koppla USB-kabeln till din PC/MAC, kör igång medföljande program: Audacity med stöd för high-speed inspelning för WAV&MP3 samt BIAS Sound Soap SE för att "tvätta" inspelningarna från kråster mm. Kolla www.jam.se

1.995:-

ESI nEar05 xExperience. Våra favoriter köper vi nu direkt från tillverkaren = kanonpris!

Stockholm-Göteborg-Malmö-Linköping-Örebro-Skellefteå
NU ÄVEN I ÖREBRO!
Webshop: www.jam.se
14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

komp av några av Sveriges bästa studiomusiker knyter dessutom ihop det här till en riktigt stark debut. Ett av årets stora utropstecken, som jag säkert får nöjet att återkomma till när listan över 2008 års bästa album ska sammanställas.

THOMAS RÖDIN

RICK ROSS

Trilla
SLIP-N-SLIDE/UNIVERSAL

GGGG

Partykillen Rick Ross är tillbaka för att cashen dom tas. Hans nya platta flyger ut från Miami över världen via alla maskiner, elektroniska apparater och livsstilsattiraljer som finns. Med en ljudbild någonstans mellan Smurfarna och blinkande plastsyntexcesser stampar han foten i bordet bland alla fakin hustlas, tyngden och pondusen besitter han definitivt med sin brummande stämma och i-ansiktet-attityd – så det är väl bara att kapitulera.

Men *Trilla* är inte i klass med vad 2-Pac, Kanye eller Jay-Z levererat (det märks också när Jigga gästar på *Maybach Music* där han blåser Rick av banan). Rick orkar inte fixa ihop en klassiker även om han gärna vill det. Och går man inte igång på rasslande trummor och kaxig rap så är det ju kört ändå. Men flera spår är grymma, som tuffa *All I Have in This World*, samarbetet med Ebonylove i *Money Make Me Come* som är en hyllning till en brud lika hård som snubbarna är också riktigt skön och souliga *We Shinin'*. Annars är Rick Ross mest intressant för de redan frälsta (i USA).

GARY LANDSTRÖM

SISTER SIN

Smash the Silence
MMBOP

GGGG

Nya mini-CD:n från detta göteborgsband låter oerhört kompetent och lovande. Fem hårda och tunga låtar som andas massvis med sleaze och metal från 1980-talet. Speciellt gitarrernas kraftfulla riffande, med en tydlig dos av Mick Mars, och de massiva huligankörerna. Det låter allt som oftast som Mötley Crüe med en tjejpå sång. Och Liv är verkligen grymt bra.

Vi snackar alltså sleaze-metal, inte sleaze-rock, om ni förstär skillnaden. Detta är solklar hårdrock, utan några inslag av rock'n'roll-röjig punk och new wave, som till exempel i fallen Hanoi Rocks och tidiga Guns N' Roses.

Tobias Lindell, som bland annat jobbat med Mustasch tidigare, har spelat in och producerat i legendariska Bohus Sound Studios. Sister Sin har redan turnerat i Europa med WASP och även agerat förband åt White Lion och Doro. Också det säger en hel del om hur de låter. Jag förutspår Sister Sin en lysande framtid.

CARL THUNMAN

SVANTE SJÖBLOM

I Guess My Troubles Just Began...
ROOTSY

GGGG

Det finns tre saker som inte stämmer med skivdebuterande Svante Sjöblom. Han är inte svart, inte gammal och inte från USA – men ändå har han en självklar känsla för bluesen, ett tydligt bevis på att blå toner kommer inifrån och inte utifrån.

Men därmed inte sagt att det inte ligger ett hängivet engagemang och hårt arbete bakom. Sjöblom är ingen "rookie", utan har trots sina 20+ redan hittat sin plats i traditionen.

Tonerna gror inifrån själen, men vattnas med egna livserfarenheter och inspiration från bluesgubbar som Mississippi John Hurt och Skip James. Gångna tiders gestalter har klätts i nya kläder, utan att varken personlighet eller kärna har äventyrats. Bland låtarna finns både lånat och egenkomponerat material. Jag kan även höra att han röstmässigt tagit ett visst intryck av svenska artister såsom Andi Almqvist, Dogbreath och Baba Blues. Rösterna är framträdande grov på ett bra sätt och full av såväl utlevelse som inlevelse, den ger illusion om att tillhöra en äldre man. Ensam countryblues blandas med härligt "skitig" stökighet, där han har sitt band The Sailors med sig – allt är lika bra. Olyckskorparna hänger över axeln, men hoppets låga brinner klart. Utan kontraster inget liv och ingen riktig blues, så är det bara. Life goes on, keep the blues alive och må Svante Sjöblom leva uti hundra år!

MATHILDA DAHLGREN

SNOOP DOGG

Ego Trippin
DOGGYSTYLE/UNIVERSAL

GGGG

Big Snoop är framme vid sin nionde platta nu, denna gång är QDT Music Group (= QuikDogg-Teddy bestående av Snoop, DJ Quik och Teddy Riley) partners och producenter och plattan spanner över ett större spektrum än normalt. Vilket uteslutande känns positivt.

För här serveras grätmilda separationsballader som *Why Did You Leave Me* sida vid sida med sexuellt generösa spår som *Sensual Seduction* som ju Robyn gästade i en remix-version. Även moderna Jay-Z/Diddy-blaxspår som *Press Play*, klassiskt 213-gung som *Whatever U Do* och Troutman-vocodervibben i *SD is Out* får plats. Precis som Wu-snrjande *Gangsta Like Me*, underhållande inblicken i Snoops utliv i *Deez Hollywood Nights* och soulsmekningen i historieberättande *Neva Have 2 Worry* eller Prince-pastischen *Cool*. Tunga samarbetet *Staxxx in My Jeans* med Rick Ross gillar jag också. Och över allt detta godis ligger Big Snoop D-O-doubleG:s kraftfulla honungsstämma och dominerar.

Svårt att slå? Ja, faktiskt. Det låter modernt utan att vara kristat, och framförallt spännande och nyfikat. Detta från en artist som funnits med i matchen i drygt 15 år och som inte har något kvar att bevisa vad gäller materiella framgångar. Skönt att Snoop inte blivit mätt och lat. Han tar sin hiphophybrid till nästa nivå istället.

GARY LANDSTRÖM

STEPHEN MALKMUS & THE JICKS

Real Emotional Trash
DOMINO/PLAYGROUND

GGGG

Jag blir förvånad när jag lyssnar på Stephen Malkmus & The Jicks skiva *Real Emotional Trash*. Jag har haft en bild i huvudet av att alla Pavement-element har slopats och att Malkmus har gått och blivit en tråkig ensamvarg med deprimerande låtar. Fast första intrycket gläder mig då jag möts av dånande och överraskande gitarrer som tar mig med storm. Känslan av Queens Of The Stone Age kommer fram och första låten *Dragonfly Pie* där Stephen Malkmus sjunger "Can't be what you ought to be gotta be what you want to be" ger stora förhoppningar. Öppningen fortsätter lovande med låtarna *Hopscotch Willie* och *Cold Son* som ger samma intressanta stoner-gitarrer blandat med Malkmus mjuka

röst. Tyvärr lyckas inte skivan hålla samma form rakt igenom. Mot slutet börjar det svaja och de långa låtarna blir för långa.

ALEXANDRA BENGTSSON

ROCKY VOLOTATO

The Bragg & Cuss
BARSUK/BONNIERAMIGO

GGGG

Texasfödde Rocky Votolato är helt klart en av vårens överraskningar för min del. Men inte bara det, han har dessutom gjort det som kan vara det vackrast altcountry-albumet sedan *Heartbreaker*. Munspelet svirar, mandolinerna plonkar och Rocky sjunger om Jack Daniels. Om ni tycker att det låter förfärligt så har ni fel. Det här är en anspråkslös liten miniklassiker.

Hade Ryan Adams inte supit bort sina sånger hade han nog låtit så här skulle jag tro. Nu behövs han inte längre.

NILS KARLÉN

WE ARE SCIENTISTS

Brain Thrust Mastery
VIRGIN/EMI

GGG

Är en superkomprimerad slutprodukt ideal? Metallica, Korn och Coldplay har alla skapat mer eller mindre porriga milstolpar för audiofiler att dregla till. Deras styrka ligger i att de har talang nog att fylla plattorna med musik i tungviktsklassen.

Det stora problemet med överpolerade artister att en stor del av känslan kan gå förlorad i alla filter och trolleritricks. Addera svagt låtmateriel och ekvationen ser inte ljus ut. We Are Scientists nya platta är ett exempel på detta. *Brain Thrust Mastery* är så märkbart tillrättalagd, komprimerad och radioprofilerad att jag som lyssnare inte kan slappna av. Jag känner mig utsatt för lurendrejeri. Som när man går på gatan och blir påhoppad av säna där hemska marknadsförare; "Ursäkta, vad lyssnar du på för musik idag? Vet du inte att du blir lyckligare av *Brain Thrust Mastery*?"

Ghouls funkade bra med sin "bas i källaren möter tickande trummaskins-hihat" och tju-tande syntar som kuliss. Likaså *Chicklit* tilläts vara lite mer egensinnig. Det låter skramligt och som ett band som vågar vara sig själva. I övrigt handlar det mest om ett fiskande efter potentiella radiodängor, och zzz... zzz...

CHRISTIAN THUNARF

WITHIN Y

The Cult
GAIN/SONYBMG

GGG

Within Y är ett melodiskt death metal-band från Göteborg. I samma skola som In Flames, Dark Tranquillity och Soilwork. Som de förmodligen är dödstrotta på att bli jämförda med. Men man kan ju jämföras med sämre band.

De debuterade för fyra år sedan med albumet *Extended Mental Dimensions*, som gavs ut på holländska Karmageddon Records. Efter detta signade man med lokala Gain Music och släppte 2006 uppföljaren *Portraying Dead Dreams*. Nu är det "tredje gången gillt" för bandet som visar att de lika gott kan samsas med de tre ovannämnda som att jämföras med dem. Detta är äkta svensk death/thrash i världsklass och Within Y kommer med all sannolikhet att ta ett kliv upp i "ligan" med sitt nya album.

CARL THUNMAN

FLYTTA GRÄNSEN!

Vem bestämmer vad du är bra och mindre bra på? Ibland är det kanske du själv. Folkhögskolan ger dig chansen att upptäcka mer av dig själv och flytta gränsen för vad som är möjligt. Läs mer på www.folkhogskola.nu

folkhogskola.nu

A close-up portrait of actor Alan Rickman. He has a serious expression, looking slightly off-camera. A black crow is perched on his left shoulder. The background is dark and moody. The text 'V' is visible in the top left corner, and 'EL ALAN RICKMAN' is partially visible at the bottom.

En ryslig, hårresande och musikfylld odysseé genom dikter och noveller av en av Amerikas mest berömda poeter – Edgar Allan Poe. Sven-Åke Gustavsson står för regi av denna skräckcabaret med Freddie Wadling i huvudrollen. Musik av Lou Reed, Alan Parsons Project, Rammstein m fl.

Urpreniär 19 april Stora Scen

**Göteborgs
Stadsteater**

BILJETTER 031-708 71 00 • www.stadsteatern.goteborg.se

HÄSSLEHOLM 29-31 MAJ 2008

CHRISTIAN KJELLVANDER

ALF • PATH OF NO RETURN

...MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR

CAMPING / MAT / ÖL / EVENTS / FÖRSÄLJARE
EVIL WOMAN BODYPIERCING / ANNAT GÖTT

ETT EVENEMANG AV KULTURFÖRENINGEN MARKAN
3 DAGAR 545 KR - TORSDAG 245 KR - FREDAG 395 KR - LÖRDAG 395 KR

BILJETTER & INFO: WWW.MARKAN.SE

CD 2 • 2008

Ljuset har kommit tillbaka och här är Grooves CD 2 som gräddes på moset. Här är musik verkligen värd att uppmärksammas. Som vanligt är det följande som gäller för att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Jenny Farida

The Crane Song

Med samma lite skrämmande och otrygga vibrationer i *The Crane Songs* monotona minimalism som PJ Harvey nyttjat i sina bästa stunder sätter kosmopolitiska Farida ribban högt för Grooves CD 2. Otroligt suggestivt och olycksbådande men samtidigt synnerligen lockande rullar hennes musikaliska vision ut, känslös och vacker i sin dunkla Nick Cave-kappa. Och missa inte att kolla in hennes mer elektroniska projekt Farida & The Nursery Garden också.

www.myspace.com/faridalihva

2 Looptroop Rockers

The Building

Från kommande plattan *Good Things* kommer svängiga upptemposingen i *The Building* som verkligen inte tar några fångar trots att den definitivt flirar med kommersiella tongångar. Promoe, Supreme och Embee leker fram ett smajligt groove så fullt av energi att huset nog kommer att ödeläggas. Att döma av deras minigig i Oslo nyligen är de sugna på att visa var skåpet ska stå. Välkomna tillbaka LTR!

www.looptrooprockers.com

3 Roots Circus

Milky Way

Roots reggae med modern popvibb frontad av nordiskt klara rösten hos Linda Glad – där har ni Roots Circus från Stockholm i ett nötskal. Denna niomannagrupp lyckas smälta samman en slick och ren produktion med känsla för ursprung, lättillgänglighet och seriöst budskap till en intressant helhet, något få lyckats med. Känns som våren redan är lite närmre...

www.rootscircus.se

4 Sinusstøv

I Close My Eyes

Djup och rullande "sinusoid wave electronica" bjuds från denna danska trio där Karoline Kier svävar som en fé över audiodesignen som Claus

Pedersen och Søren Friis Dam breder ut. Akustiska instrument är med i processen men upplevelsen är övervägande futuristisk och maskinell. Jag tänker återkommande på ordet humanoid. Jag tolkar detta som humanoid popmusik med köttsliga lustar.

www.myspace.com/sinusstoelv

5 Johansen Tabularasa

Lonely Maps

Så här säger artisten om sig själv: "Johansen Tabularasa spelar levande indieelectro på gamla orglar, där punkattityd, sambarytmer och eskapistiska ekon smälter samman till en härlig helhet!!". Och visst är denna figur från de mörka skogarna i de tusen sjöarnas land en härligt udda fågel i populärmusikens fauna. *Lonely Maps* är tillbakahållen men innehåller ändå mer inspiration än jag kunde hoppas.

www.myspace.com/johansentabularasa

6 The Drawbacks

End of Indifference

Ibland hajar man till lite när en låt rullar igång. Man stannar upp och lyssnar extra noga. *End of Indifference* är en liten harmoniös poppärla som inte avslutar kriget i Darfur men som fick mig att spetsa öronen och sitta still för att inte missa något. Allt känns luftigt och perfekt, pianot får en att vifta med foten och sången är mjuk och kramig. Jag tänker på Fountains Of Wayne och favvisarna Nada Surf när jag njuter av vad dessa Falköpingsbor utträttat. Fullängdare på amerikanskt bolag finns ute och heter *Slightly Less Vague*.

www.thedrawbacks.se

7 Droidlocks

Black Metal

Gothelectronicaduon Droidlocks låter "rätt storslaget, bombastiskt, hårt och mörkt". Sam Sohlberg sitter i Växjö och gör musiken medan sångerska Alexandra Eriksson finns i Stockholm. Även om de inte är lika extrema känner jag att när slags släktskap med Atari Teenage Riot, kanske mer i attityden än i tempot och noisenivån. En remix på *Black Metal* finns på deras Myspace.

www.droidlocks.com

8 Hathor

Gun Me Down

Intensiv spotta-i-nåvarna-punkrock kastas ut i atmosfären av denna västkusttrio som säger sig ha Motörheadpunkten som bas. Hormonstinna upprorsstänkaren *Gun Me Down* kommer från plattan *I Need This As Much As a Hole in My Head* som är starkt färgad av sångaren Hampus Kuylens tiernas konvalescens efter en otäck bilolycka. Men nu verkar det vara full fart framåt som gäller i punkriffland!

www.hathor.se

9 Sister Sin

On Parole

Göteborgskvartetten Sister Sin har på sin Myspacesida polare som Twisted Sister, Motörhead, WASP och Discharge. Bara det är coolt. Sister Sin har hittat balansen mellan sleaze och punk. De spelar bland annat på Sweden Rock-festivalen i början av juni. Det här kan bli Sveriges nästa stora hårdrocksexport. Kom ihåg var ni läste det först.

www.sistersin.com

10 Racecar Red

Shrimp

Tre bröder Jonassen, Niklas Svensson på bas och Anton Lindén på sång och gitarr blir Västervik-bandet Racecar Red. De bekänner sig till garagepopreligionen där Joy Division, TV On The Radio, Silver Daggers, Bob Hund, tidiga The Strokes och Kings of Leon utgör evangeliet. Musiken är inte simpel men istället intensiv, inspirerad, direkt,

krusidullfri och ytterst charmig. Så här bra låter musikalisk åtrå på källarbandsnivå!
www.myspace.com/racecarred

11 The Fast Forwards

As Long As We Don't Fake

Trallvänlig och refrängstark poprock med studsindievibb kan avnjutas via stockholmarna i The Fast Forwards. De söker en bubblik och fräsch ljudbild och har definitivt hittat rätt. Jag är imponerad av hur många popband med driv och potential det finns i Sverige egentligen – källan verkar aldrig sina! Åh, förresten: för att bli kvartett igen så söker The Fast Forwards ny basist.

www.thefastforwards.com

12 Anders Persson och Carl Smith

Frankie Boy

Under influenser säger de "stålsträngat". Anders bor i Falun och Carl i Högdalen – tillsammans gör de vidunderligt vacker akustisk musik med svenska texter. Hudnära och naket brukar man säga om såpass här öppen och stämningsfull naturromantisk musik. Och det känns verkligen annorlunda och mer när man kommer så här nära. Det behövs inte mycket produktion för att skapa fantastisk musik – less is more!

www.myspace.com/andersperssoncarlsmith

13 Le Days

Hot Spot

Bandlearen Daniel Hedin bor i lilla hålan Örby. Tillsammans med Björn Eriksson och deltidsmusikern Henrik Axelsson fångar han känslor och tankar och omsätter dem snabbt i poplåtar. Ljudet är "sket och levande" och ska skapa oklädd känsla som den känns inuti dem. Akustisk gitarr och flumrockig ljudmall å la tidiga Beck är resultatet i flera av bandets spår. *Hot Spot* känns som att träffa en gammal vän. Mysigt, alltså.

ledays.info.se

14 Snart

Vissla i mörkret

Mer avslappnad och genomcharmant solskenspianopop än den stockholmska Snart knäpar ihop har jag svårt att tänka mig. List- och radiopotential finns också i övermått både på grund av bandets felfria spel och Jonas Barnös kramgoa stämman som lindar sig som en snutefilt kring kalla tår och fötter. Herregud vilken feelgood-orgie att vältra sig i hela långa (?) somnaren. Fjäderlätt och söt som sockervadd!

www.myspace.com/snartmusik

Hultsfred '08

12-13-14/6

RAGE AGAINST THE MACHINE [US],
LINKIN PARK [US], BABYSHAMBLES [UK],
HIM [FI], SERJ TANKIAN [US], THE HIVES [S],
HÅKAN HELLSTRÖM [S], SÄKERT! [S],
SIMPLE PLAN [CA], DANKO JONES [CA],
ANTI-FLAG [US], THE DONNAS [US],
RAISED FIST [S], TIMO RÄISÄNEN [S],
NEVERSTORE [S].

RUFUS WAINWRIGHT [US], BLACK LIPS [US], JIMMY EAT WORLD [US],
ARCH ENEMY [S], MISS LI [S], HÄSTPOJKEN [S], JOHNOSI [S],
ADAM TENSTA [S], EVERGREY [S], SONNY J [UK], THE ONLY ONES [UK],
MASTERS OF REALITY [US], JAYMAY [US], VANESSA BROWN [UK],
CARIBOU [CA], SUGARPLUM FAIRY [S], MARKUS KRUNEGÅRD [S],
ALL ENDS [S], BILLIE THE VISION & THE DANCERS [S], DREAMBOY [S],
LAZEE [S], THOSE DANCING DAYS [S], DIE MANNEQUIN [CA],
DREAMBOY [S], A BEAUTIFUL FRIEND [S], ANDI ALMQVIST [S],
NINA NATRI [S], WITCHCRAFT [S], KID DOWN [S], FLER ARTISTER TILLKOMMER...

INFO/BILJETTER

WWW.ROCKPARTY.SE / WWW.TICNET.SE

Biljetter även via ATG
Med reservation för ändringar

ÖVER 100 ARTISTER, TRE DAGARS FEST OCH ETT GALET CAMPINGLIV!

ARRANGEMANGS-
SPONSOR

HUVUDSPONSOR

SPONSORER:

PARTNERS:

